

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการइनของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

มิถุนายน 2555

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการइनของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2555

นิรัชญา หม้อกรอง. (2555). *แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.สุวพร ตั้งสมรพงษ์, รองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนางรงค์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง จำแนกตามเพศ จำนวนปีที่กำลังศึกษา ลักษณะกลุ่มตัวละครโชนของนักศึกษา และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เป็นสมาชิกกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2553 จำนวน 171 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 46 ข้อ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีและการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. นักศึกษาชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่กำลังศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่ลักษณะของกลุ่มตัวละครที่ศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

MOTIVATION TO PARTICIPATE IN STUDENTS KHONE PROJECT ACTIVITY
OF RAMKAMHANG UNIVERSITY STUDENTS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

June 2012

Niratchaya Morkrong. (2012). *Motivation to participate in Student Khone project activities of Ramkhamhang University students*. Master thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Suwaporn Tungsomworapongs, **Assoc .Prof.** Dr.Achara Wattananarong.

The purposes of this research were to study and to compare the Motivation to participate in students Khone project activities of Ramkhamhang University students in four aspect: preservation and conservation of Thai arts and Culture, communication with other and learning and self-development. It was classified by gender, years of study, character of study, Thai dance experience. The samples were 171 Ramkhamhang University students at Khone Thai dance club in the academic year 2010. The instrument used for data collection was five rating scale questionnaires with the reliability of .88. Arithmetic mean, standard deviation, t-test, one way analysis of variance and Scheffe' method were statistically utilized for data analysis.

The research finding revealed that:

1. Motivation to participate in students Khone project activities in each and overall aspects were at a highly level.
2. Male and female student showed no significant differences in their motivation to participate in students Khone project activities in each and overall aspects, except in the aspect of conservation of Thai arts and Culture.
3. Students with different years of study showed no significant differences in their motivation to participate in students Khone project activities in each and overall aspects.
4. Students with different character of study have no significant differences in their motivation to participate in students Khone project activities in the aspect of learning and self-developmant.
5. Students with different Thai dance experience have no significant differences in their motivation to participate in students Khone project activities in each and overall aspects.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ของ

นิรัชญา หม้อกรอง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน มิถุนายน พ.ศ.2555

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์)

(อาจารย์ ดร.อรอนพ โพธิสุข)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนาณรงค์)

(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนาณรงค์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์)

ประกาศคุณูปการ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุวพร ตั้งสมรพงษ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญา
นิพนธ์และรองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนานรงค์ กรรมการควบคุมปริญญา
นิพนธ์ ที่ให้ความ
กรุณาในการให้คำปรึกษาและคำแนะนำต่างๆ ตลอดจนความห่วงใยและเป็นกำลังใจ รวมทั้งปรับปรุง
และแก้ไขปริญญา
นิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความเอาใจใส่ จนกระทั่งปริญญา
นิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึก
ซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.จาวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.อรณพ โพธิ์สุข และ
อาจารย์ ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์ ที่ได้กรุณา
สละเวลาให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็น
ประโยชน์แก่การทำปริญญา
นิพนธ์ รวมทั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความ
เที่ยงตรงของ
เครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจเป็นอย่างดี ทำให้
การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาการอุดมศึกษาทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัย
ตลอดระยะเวลาที่ศึกษา และเพื่อนๆ พี่ๆ นักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ รุ่น14 ที่ได้ช่วยเหลือผู้วิจัยใน
ด้านต่างๆ ตลอดจนกำลังใจที่มีให้เสมอมา

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูและเป็นกำลังใจอัน
สำคัญยิ่งในการทำปริญญา
นิพนธ์ฉบับนี้ คุณค่าของปริญญา
นิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา
พระคุณบิดา มารดา อาจารย์ และบุคคลที่เคารพรักทุกท่าน

นิธิชญา หม่อมอรอง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
สมมติฐานของการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา.....	8
ปรัชญากิจกรรมนักศึกษา.....	9
วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา.....	11
ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา.....	13
ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม.....	15
ความหมายและความสำคัญของแรงจูงใจ.....	17
ลักษณะและประเภทของแรงจูงใจ.....	18
ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา.....	23
ทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการและแรงจูงใจ.....	25
การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง.....	35
นโยบายการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง.....	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	42
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล	44
การจัดกระทำข้อมูล	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	60
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	60
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	60
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
สรุปผลการวิจัย.....	61
การอภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะ.....	69
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก	82
ภาคผนวก ก	83
ภาคผนวก ข	87
ภาคผนวก ค	89
ภาคผนวก ง	98
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	100

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การเปรียบเทียบทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์กับเฮิร์ซเบิร์ก.....	27
2 จำนวนและคำร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	47
3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม.....	48
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทยเป็น รายชื่อ.....	49
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เป็นรายชื่อ.....	50
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง เป็นรายชื่อ...	51
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ.....	52
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามจำนวนปีที่กำลัง ศึกษา.....	53
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามลักษณะกลุ่ม ตัวละครโซนของนักศึกษา.....	54
10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามประสบการณ์ ทางด้านนาฏศิลป์ไทย.....	55
11 การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซนในแต่ละ ด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ.....	56
12 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและ โดยรวมจำแนกตามจำนวนปีที่กำลังศึกษา.....	57

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษารามคำแหงในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซนในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามลักษณะกลุ่มตัวละครึ่งที่ศึกษา.....	58
14 การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซนด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง จำแนกตามลักษณะกลุ่มตัวละครึ่งที่ศึกษาเป็นรายคู่.....	59
15 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย.....	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สถาบันอุดมศึกษาเป็นองค์กรหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้กับประเทศ และเป็นสถาบันหลักที่สร้างและพัฒนาวิชาการระดับสูงของประเทศ โดยการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีภาระหน้าที่หลักในการพัฒนากำลังคนในระดับวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง รวมทั้งการพัฒนาคณาจารย์ที่มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้ ความเข้าใจศิลปวัฒนธรรมเพื่อเป็นบุคคลที่พึงประสงค์ของสังคม ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทบทวนบทบาท และปรับภารกิจที่สำคัญยิ่งของสถาบันให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ดังที่ สุธรรม อารีกุล (2543: 192-193) ได้กล่าวไว้ว่า ภารกิจของสถาบัน คือ การผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพสูง โดยการสอน การวิจัย ฝึกอบรมให้นักศึกษาเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบต่องานต่อความต้องการของสังคม ทั้งในปัจจุบันและอนาคตอย่างต่อเนื่อง สร้างโอกาสเพื่อการศึกษาในระดับสูงและการศึกษาตลอดชีวิต ให้ผู้เรียนได้มีการเลือกสูงสุด จัดโอกาสพัฒนาตนเองในการสร้างพลเมืองดีเพื่อให้มีส่วนร่วมในสังคมอย่างเข้มแข็งด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล พัฒนาสร้างสรรคและกระจายความรู้ด้านกิจกรรมทางวิชาการ ผ่านการวิจัย สร้างความเข้าใจ ส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมเชิงประวัติศาสตร์ของชาติ ปกป้องและเพิ่มพูนคุณค่าของสังคม ดังนั้น สถาบันการศึกษาต้องให้ความสำคัญกับภารกิจของอุดมศึกษา ควรมีแนวทางจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่าผู้เรียน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การบริหารจัดการด้านการศึกษาคควรบูรณาการด้านวิชาการเข้ากับกิจกรรมนักศึกษา ซึ่งการมุ่งเน้นพัฒนานักศึกษาภายในชั้นเรียนแต่เพียงอย่างเดียวไม่อาจเสริมสร้างความเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ได้ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้เต็มศักยภาพและจะช่วยพัฒนาให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่สมบูรณ์และมีคุณภาพได้

การพัฒนาการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้ จำเป็นต้องกำหนดนโยบายและแนวทางการพัฒนานักศึกษา โดยใช้กระบวนการจัดกิจกรรมนักศึกษา ซึ่งเป็นงานๆ หนึ่งของงานกิจการนักศึกษาและเป็นเพียงงานเดียวที่มีบทบาทในการพัฒนานักศึกษานอกชั้นเรียนมากที่สุด ปัจจุบันนักศึกษาจำนวนมากจากสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งได้ทำกิจกรรมนักศึกษาประเภทต่างๆ เช่น กิจกรรมกีฬา ศิลปะและวัฒนธรรม บำเพ็ญประโยชน์ และวิชาการ การทำกิจกรรมของนักศึกษาทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ตรงในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะในด้านสังคม รู้จักควบคุมอารมณ์ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นปัจจัยในการ

พัฒนานักศึกษา (มนัส นิลสวัสดิ์. 2547: 2; อ้างอิงจาก Winston and Massaro. 1987: 169) ซึ่งวินสตันและมาสโรล์ ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษาไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษาเป็นรูปแบบหนึ่งของกระบวนการศึกษานอกชั้นเรียนที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการได้รับประสบการณ์ทางการศึกษาด้านการจัดการ และทักษะการตัดสินใจทางอาชีพ เช่นเดียวกับ ชิคเกอร์ริงและรีเซอร์ (Chickering; & Reiser. 1993: 468) ที่ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษามีส่วนสำคัญในการพัฒนาให้นักศึกษาได้รับประโยชน์ในด้านการรู้จักเรียนรู้ตนเอง การสร้างความมั่นใจในตนเอง พัฒนาการด้านทักษะมนุษยสัมพันธ์ ทักษะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ดังนั้นการพัฒนาบัณฑิตให้มีคุณภาพเพื่อออกไปสู่สังคมนั้นเป็นภารกิจสำคัญยิ่งของทบวงมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาทุกแห่งที่ต้องกำหนดนโยบายและกรอบการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนากิจกรรมนักศึกษาให้ชัดเจน สนับสนุนให้นักศึกษาได้มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายในสถาบัน และเปิดโอกาสให้นักศึกษามีอิสระในการบริหารจัดการการจัดกิจกรรม มีอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้รับผิดชอบกิจกรรมที่มีความรู้ ความสามารถเหมาะสมกับกิจกรรม มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ทันยุค ทันเหตุการณ์ และกิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเหมาะสมกับสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้กิจกรรมที่จัดได้มีส่วนส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่การพัฒนาบัณฑิตให้มีคุณภาพเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคมต่อไป

สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งได้เล็งเห็นความสำคัญของงานศิลปวัฒนธรรมจึงกำหนดให้การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเป็นพันธกิจหลักอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับองค์กรและประเทศชาติ หากชาติใดขาดวัฒนธรรมอันดีงามแล้ว ก็จะไม่สามารถสร้างความเข้มแข็งของบ้านเมืองไว้ได้ มหาวิทยาลัยนอกจากจะเป็นแหล่งสร้างความสมบูรณ์ให้แก่บุคคล (Individual perfection) ตามต้นทุนตามธรรมชาติที่แต่ละคนมีติดตัวมาแล้ว ยังเป็นที่หล่อหลอมและสร้างให้ทุกคนตระหนักถึงการศึกษแบบตลอดชีวิต (Lifelong learning) ได้เรียนรู้จากโลกจำลองทางวัฒนธรรมจากการศึกษาและกิจกรรมต่างๆ โดยนักศึกษาต้องมีบทบาทในสังคมและสามารถใช้ชีวิตเข้ากับสังคมทุกรูปแบบได้ การพัฒนานักศึกษาด้วยการเรียนรู้วัฒนธรรมอันดีงามจะทำให้นักศึกษาตระหนักถึงคุณค่าในความเป็นชาติ มีจิตสำนึกร่วมอันดีต่อความเป็นไทยที่รักสงบและสามัคคีกลมเกลียวกัน ตลอดจนแนวคิดใหม่ของการตระหนักในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาประเทศ จะสามารถนำมาปรับใช้กับการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมให้เจริญงอกงามอย่างยั่งยืนได้ (สุธินี รัตนวราห. 2550: 80)

มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐ จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ.2514 โดยมีจุดมุ่งหมายให้เป็นสถาบันการศึกษาแบบตลาดวิชาเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนที่เรียนในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในขณะนั้น มีปรัชญาการ

ดำเนินงานเน้นการเปิดโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาให้กับปวงชนชาวไทย โดยเฉพาะผู้ที่ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน พากเพียรและอดทน เปิดกว้างทางการศึกษาสำหรับทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน บนพื้นฐาน ของความสามารถอย่างทั่วถึง มุ่งเน้นการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตลอดชีวิต รวมทั้งให้ ความสำคัญกับผู้เรียนโดยให้ศูนย์กลางการเรียนรู้อยู่ที่ผู้เรียน ระยะเวลาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัย รามคำแหง ได้ปฏิบัติการกิจหลักทั้ง 4 ประการ คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการ ทางวิชาการแก่ชุมชน และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงยึดหลักการบริการวิชาการที่สอดคล้องกับสังคม มีคุณภาพมาตรฐานสูง มี ความเป็นสากล โดยมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการเรียนการสอน 2 ระบบมาตั้งแต่แรกเริ่มคือ จัดสอนใน ชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัย และจัดการเรียนการสอนทางไกล (มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2549: 6)ในการ จัดดำเนินงานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้นมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ดำเนินงานจัดตั้งสถาบัน วัฒนธรรมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเฉลิมพระเกียรติขึ้นโดยดำเนินการจัดกิจกรรมและพัฒนาองค์กร ด้านศิลปวัฒนธรรม ปลูกฝังให้นักศึกษาและบุคลากรตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมไทยและภูมิ ปัญญาท้องถิ่น ส่งเสริมให้มีการผสมผสานกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรม เข้ากับภารกิจอื่นๆ มุ่งอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมและเพิ่มบทบาทของสถาบันในขอบเขตที่กว้างขวางยิ่งขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม โดยมี โครงการโชนรามคำแหงเป็นกิจกรรมหลักในการสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมด้านการ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมตามแผนงานด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จากการดำเนินการโครงการดังกล่าวพบว่า ในระยะเวลาเริ่มต้นการก่อตั้งโครงการโชนรามคำแหงมี จำนวนนักศึกษาที่มีความสนใจและมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมากและเข้าร่วมกิจกรรม อย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้ได้มีการขยายโอกาสแก่ผู้สนใจที่เป็นบุคคลภายนอกได้เข้าร่วมกิจกรรมและ เพิ่มบุคลากรในการสอนให้มีจำนวนเพียงพอต่อผู้เรียน แต่ในปัจจุบันมีจำนวนผู้สนใจเข้าร่วมกิจกรรม น้อยกว่าในอดีตมาก ซึ่งอาจส่งผลต่อบทบาทของมหาวิทยาลัยในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งผู้วิจัย ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง เช่น คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านถึงปัญหาและอุปสรรค ต่างๆ ที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหงของนักศึกษา โดยสรุป ปัญหาและอุปสรรคเป็นรายด้านดังนี้

1. ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม พบว่า การที่สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป จากอดีตและความเจริญด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัย สามารถตอบสนองของความสะดวกสบายและความ ต้องการมากมายของมนุษย์ รวมถึงการเชื่อมต่อวัฒนธรรมของแต่ละชาติและวัฒนธรรมของต่างชาติก็ ได้รับความนิยมน้อยมากในปัจจุบัน เมื่อเทียบกับค่านิยมในชาติไทย ศิลปะการแสดงโชนก็เป็นสิ่งหนึ่ง ที่ได้รับผลกระทบจากค่านิยมวัฒนธรรมไทยลดลง ดังนั้นโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งเป็น กิจกรรมนอกหลักสูตรผู้เข้าร่วมกิจกรรมต้องเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจ ไม่มีการบังคับ จึงทำ

ให้จำนวนของผู้เข้าร่วมกิจกรรมลดน้อยลงมากจากอดีตเพราะมีกิจกรรมอื่นที่มีความหลากหลายตามความต้องการของนักศึกษาและมีความทันสมัยกับสังคมปัจจุบัน (กิตติ เกิดผล. 2551: สัมภาษณ์)

2. ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น พบว่า โครงการไขนวมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเปิดโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมโดยรับสมาชิกที่เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นและบุคคลทั่วไป จากความหลากหลายของผู้เข้าร่วมกิจกรรมนี้ และเวลาเรียนที่ไม่ตรงกันของนักศึกษาจึงเป็นอุปสรรคในการเข้าร่วมกิจกรรมที่มีความจำเป็นต่อการฝึกซ้อมทำร่วมกัน ความต่อเนื่องในการเรียนไขนวม การนัดหมายในการฝึกซ้อมทบทวนบทเรียน จึงส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมลดน้อยลง (สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์. 2552: สัมภาษณ์)

3. ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง พบว่า ปัญหาเกิดจากทักษะความรู้ความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ไม่เท่ากัน จึงทำให้ความต่อเนื่องในการเรียนต่างกันและอาจารย์ผู้สอนมีจำนวนน้อยต่อการสอนให้ทั่วถึงรายบุคคล อาจารย์ผู้สอนจึงใช้วิธีเรียนตามตัวละครไขนวมได้แก่ ตัวพระ ตัวนาง ตัวยักษ์ ตัวลิง และเวลาเรียนเพียง 2 ครั้งต่อสัปดาห์จึงทำให้มีปัญหาในการเรียนเพื่อพัฒนาตนเองส่งผลให้เกิดความท้อถอยในการร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนวมมหาวิทยาลัยรามคำแหงในที่สุด (สมบัติ ภูฎาญจน์. 2551: สัมภาษณ์)

จากสภาพปัญหาและความคิดเห็นดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนวมมหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีความสนใจที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนวมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อจะทำให้ได้ข้อมูล และนำมาพัฒนาการจัดกิจกรรมโครงการไขนวมมหาวิทยาลัยรามคำแหง ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายคือ

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนวมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนวมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ จำนวนปีที่กำลังศึกษา ลักษณะกลุ่มตัวละครไขนวมของนักศึกษา และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลเพื่อนำไปกำหนดทิศทางการพัฒนานักศึกษาในด้านกิจกรรม ด้านศิลปวัฒนธรรมและการจัดโครงการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง รวมทั้งการวางแผนกำหนด นโยบายเพื่อพัฒนากิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ให้สอดคล้องกับภารกิจหลักของ สถาบันอุดมศึกษาและแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา อันจะนำไปสู่การดำเนินกิจกรรมนักศึกษา ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล บรรลุตามเป้าหมาย และปณิธานของมหาวิทยาลัยรามคำแหงในอนาคตต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เป็นสมาชิกกิจกรรม ชมรมโครงการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 171 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้
 - 1.1 เพศ แบ่งเป็น
 - 1.1.1 ชาย
 - 1.1.2 หญิง
 - 1.2 จำนวนปีที่กำลังศึกษา แบ่งเป็น
 - 1.2.1 ปีที่ 1 – 2
 - 1.2.2 ปีที่ 3 - 4
 - 1.2.3 ปีที่ 5 - 6
 - 1.2.4 ปีที่ 7 - 8
 - 1.3 ลักษณะกลุ่มตัวละครของนักศึกษา
 - 1.3.1 กลุ่มตัวละครพระ
 - 1.3.2 กลุ่มตัวละครนาง
 - 1.3.3 กลุ่มตัวละครยักษ์
 - 1.3.4 กลุ่มตัวละครลิง

1.4 ประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย แบ่งเป็น

1.4.1 เคยมีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

1.4.2 ไม่เคยมีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโขนของนักศึกษารามคำแหง ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงจูงใจ** หมายถึง สิ่งเร้าที่เป็นเหตุหรือเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อสนองความต้องการหรือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้นๆ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง สิ่งเร้าที่เป็นเหตุ เป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาใช้ในการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแบ่งเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 แรงจูงใจด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย หมายถึง สิ่งที่เป็นเหตุเป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาใช้ในการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากต้องการอนุรักษ์และรักษาความสำคัญ สืบทอดและต้องการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เนื่องจากเห็นคุณค่าของการแสดงโขนที่เป็นศิลปวัฒนธรรมไทยให้คงคุณค่าสืบต่อไป

1.2 แรงจูงใจด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น หมายถึง สิ่งเร้าที่เป็นเหตุ เป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาใช้ในการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหงเนื่องจากต้องการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและพัฒนาความสามารถในการอยู่ร่วมกันและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ร่วมทำกิจกรรมที่มีความสนใจเหมือนกัน โดยมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่นและสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์ให้กับตนเองและบุคคลอื่น เช่น เพื่อนต่างคณะ ต่างสถาบัน เป็นต้น

1.3 แรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง หมายถึง สิ่งเร้าที่เป็นเหตุ เป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาใช้ในการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้มีความรู้ทางเทคนิควิชาชีพด้านการแสดงโขน โดยสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะ ความสามารถ การสร้างบุคลิกภาพที่ดี และการแก้ปัญหา ประสบการณ์และการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์

2. **โครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง** หมายถึง โครงการที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการฝึกอบรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนโขน การฝึกซ้อม และจัดการแสดงโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง

เพื่อเป็นการเผยแพร่ศิลปะการแสดง แขนงนี้ให้แก่บุคลากรภายใน และบุคคลทั่วไปที่สนใจ

3. **ลักษณะกลุ่มตัวละครโขนของนักศึกษา** หมายถึง ลักษณะของตัวละครที่นักศึกษาได้เลือกศึกษาตามกลุ่มที่ตนเองสนใจ โดยแบ่งเป็น กลุ่มตัวละครพระ กลุ่มตัวละครนาง กลุ่มตัวละครยักษ์ กลุ่มตัวละครลิง

4. **ประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย** หมายถึง การที่บุคคลเคยมีประสบการณ์หรือทำกิจกรรมด้านนาฏศิลป์ในอดีต มีความสามารถหรือความรู้พื้นฐานด้านนาฏศิลป์ไทย ในการวิจัยนี้แบ่งเป็น นักศึกษาเคยมีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยและนักศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาชายและหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขน ในแต่ละด้าน และโดยรวมแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่กำลังศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการร่วมกิจกรรมโครงการโขน ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีลักษณะของกลุ่มตัวละครโขนที่ศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขน ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขน ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้จัดลำดับสาระดังนี้ ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา ปรัชญากิจกรรมนักศึกษา วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม ความหมายและความสำคัญของแรงจูงใจ ลักษณะและประเภทของแรงจูงใจ ทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการและแรงจูงใจ การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง นโยบายแผนแม่บทการทำงานบำรุงวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ความเป็นมาโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา

นักวิชาการส่วนใหญ่จะกล่าวถึงกิจกรรมนักศึกษาในแง่ของการพัฒนาบุคคลเพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้และประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยรวมทั้งสร้างความพร้อมในการดำเนินชีวิตให้บัณฑิตในอนาคต ดังที่ กู๊ด (Good, 1973: 12) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง การงานที่นักศึกษาจัดขึ้นตามความสนใจ และด้วยความสมัครใจ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนรู้ของนักศึกษา ทั้งนี้จะต้องเป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับและประเพณีของสถาบัน ทำนองเดียวกับ สมพงษ์ ประทุมทอง (2525: 35-36) ได้กล่าวถึงกิจกรรมนักศึกษาว่า เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกเหนือจากหลักสูตร จัดขึ้นเพื่อทุกคนในสถาบัน จัดขึ้นเพื่อประโยชน์และคุณค่าทางสังคม สิ่งที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมจะได้ทั้งความรู้ ความคิด ความเข้าใจ นอกจากการเรียนในห้องเรียนและตำรา ซึ่ง วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 145) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อการพัฒนานักศึกษาในด้านต่างๆนอกเหนือไปจากสิ่งที่บังคับให้ทุกคนต้องเรียนในชั้นเรียน กิจกรรมดังกล่าวเป็นไปด้วยความสมัครใจของนักศึกษา จึงหมายรวมทั้งกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดให้นักศึกษาและส่วนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้จัดขึ้นเองโดยการนิเทศและดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมต่างๆเพื่อให้นักศึกษาสัมผัสชีวิตที่ถูกต้องในมหาวิทยาลัย นอกจากนี้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของคำว่า "กิจกรรม" คือการที่ผู้เรียนปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อการเรียนรู้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2538: 98) ดังที่ ธิดารัตน์ บุญนุษ (2543: 3) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษาว่า เป็นการจัดกิจกรรมขององค์กรต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีการเสริมสร้างประสบการณ์ สร้างความสัมพันธ์พื้นฐานให้กับนักศึกษา โดยการศึกษาแบบประชาธิปไตย ที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานที่จะส่งผลให้เป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคม สรุปได้ว่า กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง งานใดๆที่จัดขึ้นโดยนักศึกษาหรือสถาบัน เพื่อส่งเสริม

ให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจและความถนัด การเข้าร่วมกิจกรรมเป็นไปด้วยความสมัครใจ ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยตรง มีเป้าหมายเพื่อพัฒนานักศึกษาในด้านต่างๆ และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์จริงที่จะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ ความสามารถ พัฒนาบุคลิกภาพ และสร้างจิตสำนึกการใฝ่รู้และรับผิดชอบต่อตนเอง อันจะนำไปสู่การรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคตต่อไป

ปรัชญากิจกรรมนักศึกษา

ปรัชญากิจกรรมนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกสถาบันต้องกำหนดให้ชัดเจนและสอดคล้องกับเป้าหมายหลักในการพัฒนานักศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2540: 11) ดังนั้นสถาบันการศึกษาจึงควรกำหนดแนวปรัชญาเพื่อใช้เป็นหลักในการดำเนินงานของสถาบัน ซึ่ง วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 150-151) ได้ให้แนวคิดของปรัชญาของกิจกรรมนักศึกษาดังนี้

1. ส่งเสริมให้นักศึกษาแต่ละคนรู้จักตนเองมากขึ้น โดยการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆอันเป็นผลให้แต่ละคนสามารถพัฒนาการเรียน วิชาการ สังคม ร่างกาย จิตใจ บุคลิกภาพและวุฒิภาวะสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
2. ส่งเสริมและช่วยเหลือนักศึกษาให้จัดตั้งกลุ่มหรือชมรมที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันโดยไม่คำนึงถึงเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความแตกต่างทางด้านการเมือง
3. เปิดโอกาสให้นักศึกษามีประสบการณ์ด้านการทำงานร่วมกับกลุ่ม สามารถเสนอความคิดเห็น กล้าแสดงตน พัฒนาความเป็นผู้นำ เสริมสร้างสามัคคีระหว่างหมู่คณะ รู้จักการอยู่และทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักฝึกหัดการทำงานอย่างเป็นระบบ ฝึกความคิดและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
4. อำนวยความสะดวกในการจัดและดำเนินกิจกรรมนักศึกษาในด้านต่างๆ เช่น
 - 4.1 จัดหาสถานที่เพื่อเป็นศูนย์กลางกิจกรรมสำหรับประชุม อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อการพิมพ์อัดสำเนา การจัดทำป้ายประกอบต่างๆ
 - 4.2 ประสานงานกับภาควิชาหรือหน่วยงานอื่นๆ ในสถาบันเพื่อสนับสนุนหรืออำนวยความสะดวกให้นักศึกษาจัดกิจกรรมต่างๆเพื่อช่วยให้งานต่างๆ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย
 - 4.3 จัดหาอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมที่มีประสบการณ์ด้านกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือให้แนวคิดหรือแนะแนวทางการจัดกิจกรรมให้สามารถจัดได้อย่างเหมาะสม
5. ส่งเสริมให้นักศึกษารักความเป็นไทย มีความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ของชาติ ชื่นชมศิลปวัฒนธรรม ระเบียบประเพณี ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย
6. พัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพ มีความสามัคคี มีความประพฤติที่ดีงาม สอดคล้องกับลักษณะของวัฒนธรรมไทย

7. ช่วยให้นักศึกษาปรับตัวเข้ากับสภาพการเรียนการสอนและสามารถใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือผ่อนคลายความเครียดจากการศึกษาเล่าเรียน

วินสตัน และมิลเลอร์ (มนัส นิลสวัสดิ์. 2547: 13; อ้างอิงจาก Winston; & Miller. 1994: 3) ได้กำหนดปรัชญากิจกรรมนักศึกษาว่า การที่จะพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สติปัญญาและมีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยกระบวนการจากการศึกษาอย่างเป็นทางการในชั้นเรียนปกติควบคู่ไปกับการให้ประสบการณ์นอกชั้นเรียน ทบวงมหาวิทยาลัย (2543 ก: 11) ได้กำหนดปรัชญาของกิจกรรมนักศึกษาไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณภาพและศักยภาพในการพัฒนาและแข่งขันในสังคมโลก
2. ปรับปรุงระบบบริหารจัดการอุดมศึกษาให้เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา
3. สร้างสรรค์ความรู้ในด้านการพัฒนานักศึกษา หรือเอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา
4. ส่งเสริมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพลักษณะที่พึงประสงค์โดยพัฒนากิจกรรมนักศึกษาให้มีความหลากหลายและน่าสนใจ เสริมสร้างประสบการณ์จริงในวิชาชีพและชีวิต
5. ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารทางภาษาและเทคโนโลยี สร้างแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณภาพ
6. ส่งเสริมให้นักศึกษามีการจัดกิจกรรมร่วมกับชุมชน โดยใช้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นแหล่งเรียนรู้
7. สนับสนุนกิจกรรมที่เสริมสร้างให้เห็นคุณค่า และภาคภูมิใจศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
8. ส่งเสริมหลักธรรมทางศาสนา เพื่อพัฒนานิสิตให้มีจริยธรรม คุณธรรม มีระเบียบวินัย มีสมาธิ อย่างสม่ำเสมอ
9. จัดให้มีโครงการปฐมนิเทศ ปัจฉิมนิเทศ
10. ฝึกอบรมให้ความรู้ทางด้านดนตรี กีฬา ศาสนา การใช้ชีวิตในสังคม
11. ส่งเสริมให้นักศึกษาเพิ่มพูนประสบการณ์ ด้านการทำงานในระหว่างเรียน
12. พัฒนาหอพักนักศึกษาให้เป็นแหล่งศึกษา
13. จัดให้มีสถานที่ออกกำลังกาย เพื่อพัฒนาสุขภาพและนันทนาการ
14. ปรับปรุงและพัฒนาสภาพแวดล้อมและภูมิทัศน์ให้เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา
15. สนับสนุนให้อาจารย์บูรณาการวิชาการกับกิจกรรมนักศึกษาเข้าด้วยกัน

สรุปได้ว่า ปรัชญากิจกรรมนักศึกษาเป็นไปเพื่อการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่พร้อมทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา เป็นผู้ที่มิประโยชน์ต่อสังคมและการกำหนดปรัชญา

ดังกล่าว จะช่วยให้นักศึกษามีทิศทางและช่วยให้นักศึกษาวางแผนพัฒนาการดำเนินกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีอาจารย์และมหาวิทยาลัยให้สนับสนุนส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษาไว้หลากหลาย เช่น เพรดเดอริค (มันส์ นิลส์วีสต์. 2547: 17; อ้างอิงจาก Frederick. 1959: 51-52) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา ดังนี้

1. เพื่อเป็นการเตรียมตัวของนักศึกษาสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมประชาธิปไตย
2. เพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา
3. เพื่อให้ นักศึกษา รู้จักการทำงานร่วมกัน
4. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของนักศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
5. เพื่อให้ นักศึกษา สำนึกในการปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบแผนต่างๆ
6. เพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษของนักศึกษา
7. เพื่อส่งเสริมแรงขับที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษา
8. เพื่อพัฒนาความสามัคคีในสถานศึกษา

ส่วน สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538: 120-121) ได้สรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนิสิตนักศึกษาไว้

ดังนี้

1. เพื่อเสริมสร้างความรู้และประสบการณ์ทางด้านวิชาการให้แก่ นิสิตนักศึกษา
2. เพื่อเป็นการเตรียม นิสิตนักศึกษา สำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมประชาธิปไตย
3. เพื่อพัฒนา นิสิตนักศึกษา ทางด้านสังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ
4. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของ นิสิตนักศึกษา ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
5. เพื่อให้ นิสิตนักศึกษา ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์และการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้แก่ นิสิตนักศึกษา
7. เพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษของ นิสิตนักศึกษา
8. เพื่อส่งเสริมให้ นิสิตนักศึกษา ได้นำความรู้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม
9. เพื่อส่งเสริมให้ นิสิตนักศึกษา ได้รู้จักทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมไทย
10. เพื่อเสริมสร้าง ความสามัคคีในหมู่นิสิตนักศึกษา

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 147) ได้เน้นสาระสำคัญของวัตถุประสงค์ในการจัด กิจกรรมนักศึกษาที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยต่างๆ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาความเหมาะสมด้านบุคลิกภาพ

2. เพื่อพัฒนาความสามารถในความสัมพันธ์และการทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. เพื่อทำให้นักศึกษามีจิตใจกว้างขวางขึ้น
4. เพื่อฝึกให้นักศึกษามีความรับผิดชอบ
5. เพื่อฝึกให้ปกครองตนเองด้วยการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
6. เพื่อฝึกความคิดและการตัดสินใจ
7. เพื่อพัฒนาสติปัญญา
8. เพื่อให้รักศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไทย
9. เพื่อให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
10. เพื่อให้เพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพในอนาคต
11. เพื่อให้รู้จักทักษะทางสังคม
12. เพื่อให้รู้จักการเสียสละและทำงานให้ส่วนร่วม
13. เพื่อให้พัฒนาลักษณะนิสัยและความคิดที่ดี
14. เพื่อให้มีความสามัคคี
15. เพื่อให้พัฒนาความกตัญญูต่อสถาบัน

ส่วนทบวงมหาวิทยาลัย (2543ก: 7) ได้กำหนดมาตราและกลไกหลักในการพัฒนากิจกรรมนักศึกษาไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. จัดกิจกรรมควบคู่กับการเรียนการสอน เช่น กิจกรรมงานบริการวิชาการแก่ชุมชน และกิจกรรมงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้บัณฑิตมีโลกทัศน์กว้างขวาง
2. ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการจัดกิจกรรมนิสิตเพื่อให้การดำเนินงานคล่องตัว และเกิดประโยชน์แก่ทุกฝ่ายอย่างจริงจัง
3. กิจกรรมเสริมหลักสูตรในเชิงพัฒนาและสร้างสรรค์ ควรได้รับการสนับสนุน ส่วนกิจกรรมที่ไม่เอื้อต่อการเสริมหลักสูตร ไม่ควรได้รับการสนับสนุน เช่น การรับน้องใหม่ที่รุนแรง ควรได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน
4. กิจกรรมหอพักในมหาวิทยาลัย ควรเป็นกิจกรรมที่พัฒนานักศึกษาในหลายๆ ด้านสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมนักศึกษาที่ถูกต้องและเหมาะสม จะช่วยให้นักศึกษาพัฒนาแนวความคิด เจตคติ ทักษะคติ พฤติกรรม ร่างกายและจิตใจ ตลอดจนเกิดสร้างจิตสำนึกความรักสถาบันและรักการให้บริการแก่ชุมชน โดยใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคตต่อไป

ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา

ประเภทของกิจกรรมนักศึกษาได้มีนักวิชาการได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับประเภทของกิจกรรมนักศึกษาไว้หลายท่าน เช่น สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538: 129-229) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมตามลักษณะของกิจกรรมได้ 7 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมส่วนกลาง ได้แก่ สโมสรนักศึกษา หรือองค์การนักศึกษาเป็นองค์การกิจกรรมนักศึกษาระดับสถาบัน ซึ่งแต่ละสถาบันจะมีสโมสร หรือองค์การนักศึกษาเพียงองค์การเดียว เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของนักศึกษาทั้งหมดของสถาบันตลอดจนให้การสนับสนุน และควบคุมองค์การกิจกรรมนักศึกษาทุกองค์การในสถาบันและเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจกรรมนักศึกษาของสถาบัน
2. กิจกรรมวิชาการ ได้แก่ กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มุ่งเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทางด้านวิชาการให้แก่นักศึกษา เช่น การพิมพ์จุลสารของนักศึกษาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ
3. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ได้แก่ กิจกรรมที่เป็นโครงการทำความสะอาด ซ่อมแซม หรือสร้างสาธารณสมบัติ เช่น กิจกรรมค่ายอาสาสมัคร หรือค่ายอาสาพัฒนา หรือค่ายอาสาพัฒนาชนบท
4. กิจกรรมกีฬา ได้แก่ กิจกรรมการเล่นยามว่าง เช่น บริดจ์จนถึงเกมการแข่งขันต่างๆ ที่ทำให้เกิดความชำนาญและความแข็งแกร่ง ความอดทนและความสง่างามของร่างกาย เช่น รักบี้ ฟุตบอล หรือบาสเกตบอล เป็นต้น
5. กิจกรรมศิลปะและวัฒนธรรม ได้แก่ กิจกรรมในการทำนุบำรุงส่งเสริมและเผยแพร่ วัฒนธรรมของชาติอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา นักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ได้จัดกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมขึ้นทุกสถาบัน ซึ่งอาจมีกิจกรรมมากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่จำนวนนักศึกษาในสถาบัน สภาพแวดล้อมและความสนใจของนักศึกษา เช่น ชมรมพุทธศาสนา ชมรมคาทอลิก ชมรมมุสลิม ชมรมวรรณศิลป์ ชมรมดนตรีไทย ชมรมดนตรีสากลและชมรมศิลปะและวัฒนธรรมภาคต่างๆ เป็นต้น
6. กิจกรรมนันทนาการ ได้แก่ กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อความสนุกสนานและความเพลิดเพลินแก่นักศึกษากิจกรรมประเภทนี้ เช่น การสังสรรค์ การจัดงานเต้นรำ เป็นต้น
7. กิจกรรมการเมือง ได้แก่ กิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยตรง แต่เป็นกิจกรรมที่นักศึกษาร่วมกันจัดขึ้น เพื่อให้การสนับสนุนหรือคัดค้าน การจัดนโยบาย การดำเนินการบริหารประเทศและรวมถึงการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการบริหารประเทศ เช่น การเข้าร่วมสังเกตการณ์การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือการคัดค้านนโยบาย เป็นต้น

ทบวงมหาวิทยาลัย (2542: 11) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมนักศึกษาเป็น 6 ลักษณะดังนี้

1. กิจกรรมส่วนกลาง ได้แก่ องค์การนักศึกษา หรือสโมสรนักศึกษา

2. กิจกรรมวิชาการ ได้แก่ ชมรม หรือชุมนุมทางวิชาการ เช่น ชมรมภาษาอังกฤษ ชมรมคอมพิวเตอร์
3. กิจกรรมกีฬา ได้แก่ ชมรมกีฬาประเภทต่างๆ เช่น ชมรมฟุตบอล ชมรมกรีฑา เป็นต้น
4. กิจกรรมศิลปวัฒนธรรม ได้แก่ ชมรมศิลปะและชมรมวัฒนธรรม เช่น ชมรมดนตรีไทย และชมรมอีสาน เป็นต้น
5. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ได้แก่ ชมรมเพื่อช่วยเหลือสังคม เช่น ชมรมค่ายอาสาและชมรมอนุรักษ์ฯ เป็นต้น
6. กิจกรรมนันทนาการ ได้แก่ กิจกรรมเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น การสังสรรค์ การออกกำลังกาย การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ และการเล่นกีฬาเฮฮา เป็นต้น

ธิดารัตน์ บุญนุช (2543: 6-9) ได้กำหนดประเภทของกิจกรรมนักศึกษาออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. กิจกรรมด้านการปกครอง มีห้องปฏิบัติการเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกการเป็นผู้นำฝึกการทำงานร่วมกัน เป็นตัวแทน เป็นผู้ประสานงาน และสื่อสารข่าวระหว่างคณาจารย์ ผู้บริหารและนักศึกษาให้บริการแก่เพื่อนนักศึกษาทั้งหมดในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของนักศึกษา
2. กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมที่เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ด้านวิชาการให้แก่ นักศึกษา โดยการผสมผสานหลักสูตรและกิจกรรมนอกหลักสูตรเข้าด้วยกัน เพื่อช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ให้แก่ศึกษามากยิ่งขึ้น
3. กิจกรรมด้านกีฬา เป็นกิจกรรมที่พัฒนานักศึกษาในด้านร่างกาย จิตใจ และทักษะด้านกีฬา
4. กิจกรรมด้านอาสาพัฒนา เป็นกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์รวมทั้งกิจกรรมศึกษาปัญหาสังคม และแหล่งเสื่อมโทรม กิจกรรมประเภทนี้ทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงที่อาจทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสภาพที่แท้จริงได้
5. กิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรม เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ และประสบการณ์ให้นักศึกษาได้ทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม
6. กิจกรรมด้านการเมือง เป็นกิจกรรมที่สอนให้นักศึกษารู้ถึงเหตุการณ์ของโลกและสังคม ส่วน ผาภจิต คุณรัตน์ (2545: 49) ได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมนักศึกษาว่า ต้องกำหนดนโยบายกิจกรรมนักศึกษาที่มุ่งเน้นด้านการเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม กิจกรรมวิชาการเพื่อเสริมการศึกษา กิจกรรมกีฬาเพื่อสุขภาพและความมีน้ำใจ ระดมสรรพกำลังจาก คณะอาจารย์ให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างการผสมผสานการดำเนินการระหว่างวิชาการกับกิจกรรมนักศึกษาให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน รวมทั้งเสนอแนวทางเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพในการจัดดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษา

สรุปได้ว่า ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา แบ่งได้ตามลักษณะของรูปแบบของกิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้น โดยอาจจะแบ่งได้เป็นกิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬา กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมและ กิจกรรมด้านการบำเพ็ญประโยชน์ โดยประเภทของกิจกรรมนักศึกษาสามารถเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมได้ตามความสนใจในกิจกรรม และความนิยมของกิจกรรมในยุคนั้นๆ

ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

มีนักวิชาการให้ประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาไว้หลากหลาย ดังนี้

สุชาญ โกศิน (2539: 1) ให้ความเห็นว่า การจัดกิจกรรมนักศึกษาที่เหมาะสมยังช่วยพัฒนา นักศึกษาในด้านต่างๆ ต่อไปนี้ คือ

1. พัฒนาความคิดและการระดมสมอง เพื่อให้ นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์
2. ฝึกการแก้ปัญหาและตัดสินใจ เพราะในฐานะที่จะต้องเป็นผู้นำกลุ่มในอนาคต หรือแม้แต่ จะเป็นหัวหน้าหรือกลุ่มบริหาร ความรู้พื้นฐานในเรื่องนี้จำเป็นมาก เพราะนักศึกษาจะสามารถนำไปใช้ในการทำงานในโอกาสต่อไปได้
3. การทำงานเป็นทีม เพื่อให้รู้จักการร่วมมือ และการประสานงานที่ดี นอกจากนี้ยังเป็นการ สร้างคุณค่าร่วม(Shared values) หรือ (Sense of belonging) ให้เกิดขึ้นด้วย
4. ด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้คนรู้จักหลักการอยู่ร่วมกัน ในการทำงานร่วมกับ ผู้อื่น และมีหลักการในการปรับตัวให้เข้ากับหมู่คณะหรือสังคมได้

ชาญชัย อินทรประวัติ (2541: 26) ได้กล่าวว่ากิจกรรมนักศึกษาก่อให้เกิดประโยชน์ต่อ นักศึกษาที่ร่วมกันทำกิจกรรมในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
2. เกิดความเจริญงอกงามทางด้านร่างกายและจิตใจ
3. รู้จักตนเอง
4. มีโอกาสพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
5. มีโอกาสพัฒนาบุคลิกภาพความเป็นผู้นำ
6. มีโอกาสได้ตอบสนองความสามารถและความสนใจของตนเอง
7. มีโอกาสสร้างวงสังคม หรือ กลุ่มเพื่อนของตนเอง
8. มีโอกาสพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการทำงานร่วมกัน
9. มีโอกาสสร้างความผูกพันกับสถาบันของตนเองและความผูกพันกับชุมชน
10. เกิดความภูมิใจตนเอง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ธีรารัตน์ บุญนุช (2543: 3-6) ที่ได้กล่าวถึงการเข้าร่วมกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักศึกษาที่ทำให้นักศึกษาได้รับประโยชน์ด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านวิชาการและสติปัญญา กิจกรรมนักศึกษาเป็นส่วนเสริมและสนับสนุนการเรียนในชั้นเรียน การจัดกิจกรรมได้ดีก็จะสามารถนำเอาความรู้จากชั้นเรียนมาประยุกต์เข้ากับสภาพแวดล้อมนอกชั้นเรียนได้ จะช่วยให้นักศึกษาได้ความรู้และประสบการณ์จากชั้นเรียน

2. ด้านสังคม กิจกรรมนักศึกษาช่วยสอนและฝึกทักษะพิเศษในการติดต่อกันในสังคม ช่วยให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจถึงอิทธิพลและแรงผลักดันของสังคม และวัฒนธรรมต่อทัศนคติ ความต้องการพื้นฐานด้านการสนับสนุนคุ้นเคย การคบหาสมาคมพบได้ในกิจกรรมนักศึกษา กิจกรรมเป็นห้องปฏิบัติการที่มีค่ายิ่งของการใช้ชีวิตในสังคม

3. ด้านการอยู่ร่วมกัน กิจกรรมช่วยให้นักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์กันเอง ช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ในการอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน ประชุมร่วมกัน ฝึกหัดประสานงานกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ยังช่วยให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อกลุ่ม พัฒนาความเข้าใจต่อคนอื่นที่ลึกซึ้ง

4. ด้านการพัฒนาการในตัวของนักศึกษา กิจกรรมเป็นสิ่งที่ช่วยในด้านพัฒนาการของนักศึกษาให้บรรลุผล จากการที่สร้างลักษณะและภูมิหลังของนักศึกษาเกี่ยวกับความสนใจสุขภาพร่างกาย และพื้นฐานทางสังคม ก็สามารถที่จะจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับการพัฒนาของนักศึกษาในแต่ละชั้นได้ ช่วยนักศึกษาในการปรับตัว ฝึกฝนตนเองเพื่อชีวิตในอนาคต

5. ฝึกการเป็นผู้นำและการใช้ชีวิตในระบบประชาธิปไตย กิจกรรมช่วยเตรียมนักศึกษาเพื่อการมีชีวิตในสังคม และได้เรียนรู้การเป็นพลเมืองดี มีโอกาสพัฒนาความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

6. เกิดการรักสถาบันและรักการให้บริการชุมชน กิจกรรมเปิดโอกาสให้เกิดการรวมตัวกันเป็นเอกภาพในสถาบัน ช่วยให้นักศึกษาได้รู้จักที่มีส่วนให้แก่สถาบันชุมชนที่ตนอยู่ร่วมด้วย นำไปสู่การให้กับสังคม

7. ระบายพลังของนักศึกษา กิจกรรมช่วยให้นักศึกษาใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์โดยผู้บริหารและอาจารย์ต้องให้ความสำคัญของกิจกรรมด้วย

จะเห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมด้วยเหตุผลเพื่อหาประสบการณ์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทำประโยชน์ให้กับสังคม และสามารถพัฒนาตนเองด้านความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ข้อมูลพื้นฐานด้านกิจกรรมนักศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้ทำการสำรวจพบว่า นักศึกษาเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมมากที่สุด คือ การปรับตัวเข้ากับผู้อื่น หาประสบการณ์ในการทำงานกับผู้อื่น อันดับรองลงไป คือ การเรียนรู้การทำงานเป็นทีม การเรียนรู้การทำงานอย่างเป็นระบบ การสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ การปรับปรุงบุคลิกภาพ การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การเป็น

ผู้นำและผู้ตามที่ดี (ทพวงมหาวิทยาลัย. 2543 ก: 86) ซึ่ง ธาวิณี สุขจิตต์ (2544: 64-65) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่เป็นกรรมการบริหารชมรมต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นักศึกษาได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละด้านโดยรวมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาทุกกลุ่มต่างเห็นว่า ชมรมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยมีจำนวนมาก หลากหลายพอที่จะตอบสนองความต้องการของนักศึกษาได้และมีรุ่นพี่ที่ให้คำชี้แนะในการทำกิจกรรม ปัจจัยดังกล่าวจึงเป็นสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบในการทำงาน รู้จักบทบาทของการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักมารยาท รู้จักควบคุมภาวะอารมณ์ของตนเอง มองเห็นจุดด้อยของตนเองภายหลังการดำเนินกิจกรรม นักศึกษาจึงรู้สึกว่าได้ประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมนักศึกษามากในทุกๆ ด้าน กิจกรรมโครงการของชมรมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมที่มหาวิทยาลัยจัดตั้งขึ้นให้แก่นักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม และนักศึกษาจะได้รับประโยชน์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ รวมทั้งสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ด้านศิลปะการแสดง โขน นาฏศิลป์ไทย ดนตรีไทย และสามารถพัฒนาบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัยของนักศึกษาให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี

สรุปได้ว่า ประโยชน์ในการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีความพร้อมและสามารถพัฒนาตนเองให้สมบูรณ์ทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย สังคม อารมณ์ และจิตใจ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพและการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี ทำให้นักศึกษาได้มีการฝึกประสบการณ์หรือทักษะในด้านต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตต่อไปและเป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป

ความหมายและความสำคัญของแรงจูงใจ

มีนักวิชาการให้ความหมายและความสำคัญของแรงจูงใจไว้ ดังนี้

กิลฟอร์ด และเกรย์ (มณัส นิลสวัสดิ์. 2547: 28; อ้างอิงจาก Guilford; & Gray. 1974: 12) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

กู๊ด (มณัส นิลสวัสดิ์. 2547: 28; อ้างอิงจาก Good. 1973: 375) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจหมายถึง กระบวนการเร้าและสนับสนุนให้บุคคลกระทำกิจกรรมอย่างมีระบบ

บราวน์ (พจมาศ กาญจนสุนทร. 2547: 35; อ้างอิงจาก Brown. 1980: 112-119) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดมานะพยายาม เพื่อ

ตอบสนองความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ แรงจูงใจที่เป็นแรงขับภายในประกอบด้วย อารมณ์ ความปรารถนา เป็นเหตุให้คนแสดงพฤติกรรมออกมาซึ่งมีปริมาณมากน้อยไม่เท่ากัน ฮิลการ์ด (พจนานุกรม กาญจนสุนทร. 2547: 35; อ้างอิงจาก Hilgard. 1983: 115) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจอีกทัศนะหนึ่งว่าหมายถึง ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่กระตุ้นบุคคลให้เกิดพลัง และนำไปสู่การกระทำ

นอกจากนี้ ชาญชัย อาจินสมาจาร (2535: 76) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจหมายถึง อำนาจทั้งหมดที่อยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องการก่อให้เกิดพฤติกรรมบางอย่างขึ้น สอดคล้องกับ สุชา จันทน์เอม (2536: 71-72) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันจะทำให้เกิดการที่จะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และทำให้เกิด ความพร้อมในการเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แรงจูงใจยังทำให้บุคคลหรือผู้เรียนสามารถไปสู่ จุดหมายปลายทางที่เขาคาดหวังไว้ กล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มามีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงาน ของบุคคลอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูงย่อมทำให้พวกเขาตั้งใจเรียน หรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถโดยไม่ย่อท้อและทำให้ประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและ การงาน

สรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง การที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้า หรือกระบวนการที่จะนำไปสู่ สิ่งที่ต้องการบางประการให้บรรลุเป้าประสงค์ ซึ่งแรงจูงใจอาจเกิดขึ้นจากสิ่งเร้าภายในตัวบุคคลหรือ เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งอาจเกิดจากบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัว เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ตามเป้าหมาย หรือแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตนต้องการ

ลักษณะและประเภทของแรงจูงใจ

นักวิชาการหลายท่านที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจ ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น ลักษณะต่างๆ ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์ (2528: 227) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical motives) เป็นแรงจูงใจที่มีติดตัวมาแต่กำเนิดมี ความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ การพักผ่อน การได้รับความคุ้มครอง ความปลอดภัย การได้รับความเพลิดเพลิน การลดความ เกร่งเกรียด ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นทีหลังจากการเรียนรู้ใน สังคม ได้แก่ การต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม ความมีเกียรติได้รับการยก ย่องชมเชย เป็นต้น

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94-114) ได้อธิบายถึงลักษณะของแรงจูงใจประเภทต่างๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึกโดยที่จะเห็นได้จากการที่มนุษย์มีความต้องการด้านความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้นเป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่กำเนิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดซึ่งจะทำให้เป็นคนที่มีความมั่นใจหรืออ่อนแอ
2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และมีการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมีไว้เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียวเสมอไป หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ ศรัทธาและเชื่อถือด้วย
3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียง แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นทุกทีในสังคมไทย โดยเฉพาะในสังคมของชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดชีวิตจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชนเท่านั้นแต่บางคนก็อาจแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก
4. แรงจูงใจด้านอำนาจ อำนาจเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่ง และอำนาจส่วนตัว เช่นบุคคลที่สามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่งหน้าที่นั้น แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจตามตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรม แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บางคนเป็นผู้ที่อำนาจทั้งสองประเภท คือทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว
5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จอยู่เหนือความล้มเหลว ความรู้สึกด้านความสามารถจะมีแนวโน้มสูงทำให้บุคคลมองโลกในแง่บวก และมองสถานการณ์ต่างๆ ว่าเป็นสิ่งท้าทาย น่าสนใจและสามารถที่จะเอาชนะได้ แต่ถ้าความล้มเหลวอยู่เหนือความสำเร็จแล้ว จะทำให้บุคคลมองโลกในแง่ลบและไม่มีเหตุจูงใจที่จะแสวงหาความท้าทายใหม่ๆ ในอนาคต
6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่นๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จคือ มีความพอใจกับความความสำเร็จส่วนตัวมากกว่ารางวัลของความสำเร็จ ความสำเร็จที่ได้รับมีค่ามากกว่าเงินทองและคำยกย่องสรรเสริญ บุคคลประเภทนี้จะมีความก้าวหน้าในการงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรคิ์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านการเงิน เงินเป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนและสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณลักษณะที่เด่นและสำคัญที่สุดของเงินก็คือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรง แต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญ แต่เป็นตัวแทนของความต้องการใดๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528: 63-64) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอกเพราะว่าแรงจูงใจภายในเกิดจากความรู้สึกของบุคคล เมื่อบุคคลรู้สึกเช่นใดก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองความรู้สึกของตนเองเสมอ ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้น บุคคลอาจเกิดความรู้สึกเฉยๆ ก็ได้ สำหรับแรงจูงใจภายใน ได้แก่

- ความอยากรู้อยากเห็น ทำให้บุคคลค้นคว้าเพิ่มเติม
- ความสนใจ ทำให้บุคคลไต่ถาม หรือจ้องมอง เป็นต้น
- ความรัก ทำให้บุคคลกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเพื่อให้สมหวัง
- ความอบอุ่น ทำให้สบายใจ
- ความเห็นอกเห็นใจ ทำให้คล้อยตาม หรือตามใจ
- ความสงสาร ทำให้เกิดการให้อภัย
- ความสำเร็จ ทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจ
- ความหิว ทำให้บุคคลปรับพฤติกรรมได้
- ความต้องการ ทำให้บุคคลทำอะไรหรือเป็นอะไรก็ได้
- ความพอใจ ทำให้บุคคลยินดีและทำอะไรก็ได้
- ความศรัทธา ทำให้บุคคลเกิดการยอมรับและทำอะไรก็ได้
- ความซาบซึ้ง ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจภายนอกที่สำคัญ ได้แก่ การแข่งขัน การร่วมมือ บุคลิกภาพของครู วิธีการสอนของครู การให้รางวัล การลงโทษ และการใช้สื่อการสอน เป็นต้น

มอร์แกน และคิง (มณัส นิลสวัสดิ์. 2547: 31; อ้างอิงจาก Morgan; & King. 1966: 281) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความต้องการผูกพันกับผู้อื่น (Affiliation need) เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นนอกเหนือจากพ่อแม่ พี่น้อง ความผูกพันกันนั้นทำให้เกิดความพึงพอใจและสบายใจในการจะอยู่ร่วมกันหรือทำงานเกี่ยวข้องกันเพื่อสนองความต้องการต่างๆ

2. ความต้องการฐานะ (Status need) ในชุมชนที่อาศัยอยู่ด้วยกันเป็นจำนวนมาก การแบ่งแยกระดับชั้นจะเกิดขึ้นเสมอ คนส่วนมากจึงพยายามจะสร้างฐานะของตนเองให้ทัดเทียมหรือให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในสังคมเดียวกัน ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น อยากได้ตำแหน่ง (Rank) หรืออยากได้เกียรติยศและอำนาจ (Prestige and power)

ออสซูเบล (มนัส นิลสวัสดิ์. 2547: 31; อ้างอิงจาก Ausubel. 1968: 368-379) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจเกิดขึ้นมาจากความต้องการของบุคคล 6 ประการด้วยกัน คือ

1. ความต้องการใฝ่รู้
2. ความต้องการความเปลี่ยนแปลง
3. ความต้องการการเคลื่อนไหว
4. ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม
5. ความต้องการความรู้
6. ความต้องการชื่อเสียง

ฮิลการ์ด (พจมาศ กาญจนสุนทร. 2547: 42; อ้างอิงจาก Hilgard. 1983: 119) ได้แยกแรงจูงใจของมนุษย์ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจที่จะมีชีวิตอยู่ (Survival motive) หมายถึง ความต้องการทางสรีระ เช่น ต้องการอาหาร ต้องการพักผ่อน ฯลฯ เมื่อความต้องการเหล่านี้ถูกเร้าจะทำให้เกิดแรงขับขึ้นซึ่งแรงขับที่ได้รับการตอบสนองแล้วร่างกายก็จะเกิดความพอใจ แต่ถ้าแรงขับไม่ได้รับการตอบสนอง จะทำให้เกิดความเจ็บป่วยและถึงแก่ชีวิตได้ในที่สุด

2. แรงจูงใจในทางสังคม (Social motives) หมายถึง แรงจูงใจเกิดขึ้นจากความต้องการทางสังคม (Social needs) มนุษย์มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้แก่ ความต้องการความรัก (Need for affection) ความต้องการตำแหน่งในสังคม (Needs for social status) ความต้องการทางเพศ (Sex need) ความต้องการเหล่านี้ทำให้เกิดแรงจูงใจ (Motives) ให้บุคคลกระทำพฤติกรรมทางสังคม (Social behavior)

3. แรงจูงใจในทางอัตตน (Ego-Integrative motives) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการความสำเร็จ (Need for successfulness) ความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าสนใจ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ ความต้องการในการสร้างและประดิษฐ์เพื่อให้เกิดความรู้สึกนับถือตนเอง (Self-Respect) ซึ่งจะเป็นทางให้บุคคลสามารถหลีกเลี่ยงจากการมีปมด้อย (Inferiority complex) และรู้สึก

ว่าตนไม่มีค่า (Self-Depreciation) หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ตนจะได้มีความรู้สึกที่ว่าตนมีความสามารถ (Sense of attainment) ส่วนแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ (Satisfying philosophies of life) นั้นก็เพื่อบุคคลจะได้เป็นที่นิยม ยกย่องของคนอื่นในสังคมอีกด้วย นวม สงวนทรัพย์ (2535: 85-86) กล่าวว่าแรงจูงใจสามารถแบ่งตามที่มาของแรงจูงใจได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีระวิทยา (Physiological motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร พักผ่อน และปราศจากโรค เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางสรีระวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่ช่วยบุคคลทางด้านจิตใจจะทำให้มีสุขภาพจิตดีและสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็นและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคลและเป้าหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาต่อบุคคลอื่นที่มีต่อบุคคล ตัวอย่างของแรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของบุคคล ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motives) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็ก จากผลการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูที่อิสระเป็นตัวของตัวเอง ผูกัดการช่วยเหลือตนเองตามวัย จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องการความสำเร็จในชีวิต การฝึกให้บุคคลมีความต้องการความสำเร็จ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงเริ่มจากครอบครัวเป็นลำดับแรก

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation motives) แรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนเป็นที่ยอมรับกับบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ความรักจากผู้อื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความรู้สึกนับถือตนเอง

สรุปได้ว่า แรงจูงใจของบุคคลแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจทางร่างกาย และแรงจูงใจด้านสังคม แรงจูงใจยังอาจแบ่งตามลักษณะการแสดงออกทางพฤติกรรมได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายในเป็นสภาวะที่ต้องการกระทำ เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการทางร่างกายและจิตใจ และ

แรงจูงใจภายนอก เป็นการตอบสนองสิ่งเร้าภายนอกมากระตุ้น ให้เกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย

ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

เพศ

การศึกษาตัวแปรเพศที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษานั้นมีหลากหลายแตกต่างกัน เช่น หวัน วงศ์แก่นท้าว(2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิง ต่างมีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ

ธาริณี สุขจิตต์ (2544: 65-66) ที่ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนิสิตที่เป็นกรรมการบริหารชมรมต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตหญิงและชายที่เป็นกรรมการบริหารชมรม มีความคิดเห็นต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านโดยรวมไม่แตกต่างกัน และกฤตยากรณ์ เจริญทรัพย์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในรูปแบบกิจกรรมบังคับ พบว่า นิสิตชายและหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในรูปแบบกิจกรรมบังคับ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ในขณะที่ สัมฤทธิ์ ใจดี (2544: 52) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ยุพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 91) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

ชั้นปี

การศึกษาตัวแปรชั้นปีที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษานั้นมีความแตกต่าง ดังที่ กฤตยากรณ์ เจริญทรัพย์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในรูปแบบกิจกรรมบังคับ พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในรูปแบบกิจกรรมบังคับ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และกรกช อุตตวิริยานุภาพ (2540: 129) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการ

มีส่วนร่วมในการกิจกรรมนิสิตนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ขึ้นไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตศึกษามากที่สุดในขณะที่นิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีส่วนร่วมในการกิจกรรมนิสิตศึกษาน้อยที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัมพา ของทุมมินทร์ (2542: 91) ที่ทำการศึกษาเรื่องเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏอุดรธานี พบว่า ตัวแปรชั้นปีมีความสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีที่สูงขึ้นย่อมสนใจที่จะเรียนเพื่อออกไปประกอบอาชีพในอนาคตมากกว่าที่จะ สนใจกิจกรรมนักศึกษาที่สถาบันจัดให้และนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่แปลกใหม่ และอยู่ในระยะที่อยากรู้ อยากรอง อยากรหาประสบการณ์ใหม่ จึงมีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม มากกว่าชั้นปีที่สูงขึ้น ในขณะที่

ยุพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 96) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาที่ ศึกษาชั้นปีที่ต่างกันมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการ มีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกับนักศึกษาชั้นปีอื่นๆ

คณะวิชา(ลักษณะกลุ่มตัวละครไขน)

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาตัวแปรอิสระบางตัว เช่น ลักษณะกลุ่มตัวละครไขนซึ่งคล้ายคลึงกับ ตัวแปรคณะวิชาของนักศึกษาที่มีเนื้อหาในการศึกษาแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงศึกษาตัวแปรคณะวิชาที่ ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ดังที่ มนัส นิลสวัสดิ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจ ในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มคณะ วิชาที่ต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ หวัน วงศ์แก่นท้าว (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วม กิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านกีฬา และด้านส่งเสริมความสามัคคีอันดีและความสัมพันธ์ของนักศึกษาแตกต่างกัน ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบ ความแตกต่าง สอดคล้องกับของ สหสวรรค์ ผลอรอด (2551: บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษาเรื่องความ คิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษา อยู่ในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและเกือบทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านกีฬาที่ไม่พบความแตกต่าง

ประสบการณ์

การศึกษาดูแบบประสบการณ์ที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียนมีความแตกต่างกัน ดังที่ ธาวิณี สุขจิตต์ (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนิสิตที่เป็นกรรมการบริหารชมรม ต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่านิสิตที่เป็นกรรมการบริหารชมรมที่มีประสบการณ์ในการดำเนินการกิจกรรมนิสิตต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในแต่ละด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ พระมหาสุวัฒน์ ปรีอปรัง (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนคติของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่มีต่อการจัดดำเนินงานกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตที่มีประสบการณ์การเข้าร่วมงานกิจกรรมนิสิตแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการจัดดำเนินงานกิจกรรมนิสิตโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านไม่พบความแตกต่างกัน สอดคล้องกับ สมหวัง ชัยเจริญ (2549: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมนักเรียนของวิทยาลัยดุสิตธานี พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การดำเนินงานกิจกรรมนักเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมนักเรียนของวิทยาลัยดุสิตธานี โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการและแรงจูงใจ

มีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องความต้องการและแรงจูงใจของมนุษย์อยู่หลายทฤษฎี เช่น

ทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of needs theory)

อับราฮัม มาสโลว์ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2544: 160-161; อ้างอิงจาก Maslow. 1970: 35 - 47) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs Theory) โดยอธิบายว่ามนุษย์จะมีความต้องการจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านสรีระ (Physiological needs) หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ และการพักผ่อน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางสรีระอยู่เสมอ จะขาดเสียมิได้

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิการ(Safety needs) หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัว ชูเชิญ บังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มกัน ความต้องการประเภทนี้เริ่มตั้งแต่

วัยทารกจนถึงวัยชรา ความต้องการที่จะมีงานทำเป็นหลักเป็นแหล่งก็เป็นความต้องการเพื่อสวัสดิภาพของผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง

3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ (Love and belonging needs) มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะให้เป็นที่รักของผู้อื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ โดยรับทราบว่าคุณคนยอมรับตนเป็นสมาชิก คนที่รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน ชีวิตไม่สมบูรณ์เป็นผู้ที่จะต้องทดแทนความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าตนเป็นที่รักและยอมรับของหมู่จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่

4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า (Esteem needs) ความต้องการนี้ประกอบด้วยความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติต้องการได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนมีประโยชน์และมีค่าตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้ คือจะรู้สึกว่าตนไม่มีความสามารถและมีปมด้อยมองโลกในแง่ร้าย

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริงและพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน (Need for self actualization) มาสโลว์ อธิบายความต้องการที่เรียกว่า “Self actualization” ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้ตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน กล่าวที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งด้านสติปัญญา ทักษะและอารมณ์ความรู้สึก ยอมรับตนเองทั้งในส่วนดีและส่วนเสียของตน ที่สำคัญที่สุดก็คือการมีสติที่ยอมรับว่าตนใช้กลไกในการป้องกันตนเองในการปรับตัว และพยายามที่จะเลิกใช้ เปิดโอกาสให้ตนเองเผชิญกับความจริงของชีวิต เผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย นำตื่นเต้นและมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตนเป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบ ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่มนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตนเพราะมีน้อยคนที่จะได้ถึงขั้นนี้อย่างสมบูรณ์

ทฤษฎีการจูงใจของเฟรดเดอริก เฮิร์ซเบิร์ก (Herzberg's Dual factor theory)

เฟรดเดอริก เฮิร์ซเบิร์ก (เจริญ บุญทศ. 2544: 23; อ้างอิงจาก Herzberg. 1959: 63) ได้สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นมาโดยได้สอบถามความเชื่อที่ว่าเงินเป็นเพียงสิ่งเดียวที่กระตุ้นให้คนอยากจะทำงาน จากการสัมภาษณ์วิศวกรและนักบัญชี 200 คน จากโรงงานอุตสาหกรรมในเมืองพิทสเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา เพื่อจะหาว่าองค์ประกอบอะไรที่จะมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในงาน อาจเรียกว่าเป็นปัจจัยบำรุงรักษาจิตใจหรือปัจจัยค้ำจุน ได้แก่ นโยบายต่างๆ และลักษณะการบริหารงาน การนิเทศ สภาพะของการทำงาน สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล เงิน สถานภาพ และ

หลักประกันความมั่นคง ปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้เพิ่มขีดความสามารถในการทำงานของคนงาน แต่จะเป็นตัวประกอบที่เป็นปัจจัยการสูญเสียแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของคนงาน ปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจหรือปัจจัยกระตุ้นจูงใจคนให้ทำงาน ได้แก่ ความรู้สึกสัมฤทธิ์ผล ความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ และการได้รับการยกย่องซึ่งคนสามารถจะมีประสบการณ์ในงานและงานนั้นเป็นลักษณะที่ทำให้ท้อแท้ความสามารถ ปัจจัยเหล่านี้จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานให้แก่บุคคล จะเห็นได้ว่าปัจจัยค่าจูนนั้น เป็นเพียงองค์ประกอบเสริมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยหลักที่จำต้องมียู่ในทุกองค์กรหรือหน่วยงาน เช่นค่าจ้าง สภาพแวดล้อม การทำงาน รวมทั้งการบริหารงาน หากสิ่งเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างเพียงพอ ความไม่พอใจจะหายไป แต่ก็จะไม่ผลทำให้เกิดทัศนคติทางด้านบวกหรือจูงใจขึ้น ส่วนปัจจัยกระตุ้นนั้นถือเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการทำงาน รวมทั้งการชื่นชมยินดีในผลงานและความสามารถของตนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ทฤษฎีการจูงใจของเฮิร์ชเชเบิร์ก สามารถที่จะนำมาวิเคราะห์ร่วมกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ ได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์กับเฮิร์ชเชเบิร์ก

มาสโลว์	เฮิร์ชเชเบิร์ก
ความต้องการสูงสุดในด้านชีวิต	- การประสบความสำเร็จในชีวิต - ความก้าวหน้าในตำแหน่ง - ความรับผิดชอบ
ความต้องการให้ผู้อื่นยกย่อง	- ความก้าวหน้าของงาน - การเป็นที่ยอมรับ
ความต้องการให้ผู้อื่นยกย่อง	- สถานภาพ
ความต้องการเข้าสังคม	- ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา - ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน
ความมั่นคงปลอดภัย	- การบังคับบัญชา - นโยบายและการบริหารงาน
ความมั่นคงปลอดภัย	- ความมั่นคงของงาน
ความต้องการทางด้านร่างกาย	- สภาพการทำงาน - เงินเดือน-ค่าจ้าง - ความมั่นคงของชีวิตส่วนตัว

ที่มา: Herzberg. (1959): *The Motivation to Work* .

ทฤษฎีของเบย์ตอน

ทฤษฎีของเบย์ตอน (กิติ ตั๊กคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Bayton. unpaged) ได้กล่าวถึงความต้องการทางจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

1. ความต้องการความรักและการเป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นความต้องการทางจิตใจ เนื่องจากมนุษย์มีสังคม ถ้าสังคมไม่ยอมรับมนุษย์ก็อยู่ไม่ได้ การที่จะให้สังคมยอมรับนั้นก็ขึ้นอยู่กับตนเอง โดยต้องยึดหลักที่ว่าถ้าตนเองมีความต้องการสังคม ตนเองต้องให้ความรักและสนองความต้องการต่อสังคมก่อนจึงจะได้รับความรักและเป็นที่ยอมรับในสังคม
2. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อมนุษย์มีสังคมดีและทำให้ใครๆรักใคร่แล้วมนุษย์ก็จะมีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการ หรือค้นหาของมนุษย์นั้นไม่สิ้นสุด มีสิ่งที่ตนเองต้องการต่อไปอีกก็คือ เกียรติยศชื่อเสียงซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่อง และก็จะมียกย่องเหนือผู้อื่นได้
3. ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียงและความเด่นนั้นให้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียงและความเด่นแล้ว ทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลนับว่าเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต

ทฤษฎีพุทธิปัญญา(Cognitive Theory)

เคิร์ท เลวิน ทอลแมน และวายเนอร์ (ซูซีพ อ่อนโคกสูง. 2549: 25; อ้างมาจาก Lewin, 1938; & Weiner. 1984) ก็เชื่อว่ากระบวนการรู้คิดมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมายเน้นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและความรู้ ความเข้าใจ ทฤษฎีพุทธิปัญญานิยมที่ใช้กันแพร่หลายในปัจจุบันนี้คือ (Attribution Theory) วายเนอร์ (ศศิธร เบ็ญทอง. 2552:16; อ้างอิงจาก Weiner, 1984) อธิบายว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะอธิบายสาเหตุของความล้มเหลว และความล้มเหลวของตนเองอยู่เสมอ ซึ่งสาเหตุที่นำมาอธิบายได้แก่ ความพยายาม ความสามารถ โชคชะตา ความยากง่ายของงาน สุขภาพ อารมณ์ และลักษณะรูปร่างหน้าตา เป็นต้น และความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลวนี้เองที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของบุคคลเป็นอย่างมาก

โดยทั่วไปเมื่อบุคคลประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในเรื่องต่างๆ บุคคลมักตั้งคำถามตนเองว่าทำไมจึงประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว และพยายามหาข้ออ้างมาอธิบายถึงสาเหตุของความล้มเหลวและล้มเหลวนั้นในลักษณะที่แตกต่างกัน

ทฤษฎีของเมอร์ (Maehr's Theory)

มาร์ติน เมร์ (ซูซีพ อ่อนโคกสูง. 2549: 19; อ้างอิงจาก Maehr. 1984) นักวิจัยและนักทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจมนุษย์ (Human motivation) เสนอทฤษฎีเมอร์ (Maehr's Theory) ไว้ว่าคนเราทุกคน

ถูกจูงใจให้ทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่จะมีบางคนที่จะถูกจูงใจให้ทำพฤติกรรมตามท้องถื่นหรือผู้อื่นต้องการได้ ทั้งนี้เนื่องจากคนที่ลงทุนทุ่มเทพลังงานและการพยายามในการกระทำพฤติกรรมในระดับที่แตกต่าง เมร์ เห็นว่าการจูงใจคือ การลงทุนส่วนบุคคล (Personal investment) อันหมายถึง กางทุ่มพลังงานความพยายาม ความสามารถและความเอาใจใส่ของบุคคลที่มีต่อการทำงานซึ่งแต่ละบุคคลลงทุนแตกต่างกัน ทำให้บางคนประสบความสำเร็จ บางคนประสบความล้มเหลว การกระทำพฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่ต้องลงทุน (มีแรงจูงใจ) จึงจะประสบความสำเร็จได้ คนเราจะลงทุนในการแสดงพฤติกรรมอย่างไร มากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับ การตีความหรือแปลความหมายสถานการณ์ของตนเองจากองค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน และเป้าหมายที่กำหนดแนวทางในการกระทำ ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ (Action possibilities) เป็นองค์ประกอบแรกที่จะกำหนดว่า คนเราจะเลือกลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ในการกระทำกิจกรรมต่างๆ มากน้อยเพียงใด ได้แก่ ความตระหนักรู้เกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่กระทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จตลอดจนผลของพฤติกรรมนั้นเพราะหากการกระทำนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ และผลที่จะได้รับทำให้เกิดความพึงพอใจ คนก็เลือกกระทำกิจกรรมนั้น ในทางตรงกันข้ามถ้าไม่มีทางเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จและผลที่ตามมาไม่ดีคนก็จะไม่เลือกที่จะกระทำกิจกรรมหรือพฤติกรรมนั้นเพราะหากถ้าทำแล้วผลที่ได้รับจะไม่เป็นไปตามที่คนเราได้คาดหวังไว้

2. ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน (Sense of Self-Efficacy) เป็นองค์ประกอบที่สองที่คนเราจะพิจารณาในการเลือกที่ลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ในการกระทำกิจกรรมก็คือ ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน ซึ่งหมายถึงเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จหากคนเราเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมต่างๆ ได้สำเร็จก็จะเลือกกระทำกิจกรรมนั้น และกิจกรรมที่สำเร็จนั้นหมายถึงผลของกิจกรรมนั้นต้องส่งผลดีต่อตัวผู้กระทำด้วย ในทางตรงกันข้ามถ้าไม่เชื่อว่าตนจะสามารถทำได้สำเร็จก็จะไม่เลือกทำกิจกรรมนั้น คนที่มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนสูง ย่อมตั้งใจที่จะขยันและพยายามทำกิจกรรมเพื่อให้ผลตอบแทนต่อตนเองในทางที่ดีที่สุด ตรงกันข้ามถ้าเราเคยเชื่อว่าตนมีพลังความสามารถแห่งตนต่ำก็จะทำกิจกรรมด้วยความไม่เต็มใจและไม่เชื่อว่าสิ่งที่ตนเองกระทำนั้นจะประสบความสำเร็จการกระทำก็จะเป็นไปแบบไม่เต็มพลังความสามารถ ซึ่งพลังความสามารถแห่งตนนั้นจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่เป็นประสบการณ์ ดังนี้

2.1 ประสบการณ์ในอดีต (Past experience) หากบุคคลเคยประสบความสำเร็จในการกระทำกิจกรรมใดมาก่อนก็จะมีเชื่อมั่นว่าสามารถที่จะทำกิจกรรมนั้นหรือกิจกรรมที่คล้ายกันได้สำเร็จอีกทั้งในปัจจุบันและในอนาคต เขาก็จะมีความเชื่อมั่นในพลังความสามารถแห่งตนสูงในทาง

ตรงกันข้ามหากเคยประสบความสำเร็จในอดีตก็นั่นก็จะเป็นกำลังใจและวิตกกังวลหากจะต้องทำกิจกรรมนั้นหรือกิจกรรมที่คล้ายๆ กันอีก เขาจึงมีความเชื่อมั่นในพลังความสามารถแห่งตนต่ำ

2.2 ประสบการณ์จากการกระทำของผู้อื่น (Vicarious experience) หากบุคคลเคยสังเกตพบว่าผู้อื่นที่มีลักษณะและความสามารถใกล้เคียงกับตน ประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมใด เขาย่อมเชื่อว่าตนก็มีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมเช่นกัน นั่นคือเขาจะมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของเขา ในทางตรงกันข้ามหากเคยพบว่าผู้อื่นที่มีลักษณะและความสามารถใกล้เคียงกับความล้มเหลวในการกระทำใดมาก่อน เขาย่อมไม่เชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของเขาในอันที่จะกระทำสิ่งนั้นได้สำเร็จ คือเขาย่อมมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำนั่นเอง

2.3 การโน้มน้าวชักจูงใจ (Persuasion) หากบุคคลได้รับการโน้มน้าวชักจูงใจให้เชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้สำเร็จหรือพูดให้กำลังใจเพื่อทำได้สำเร็จ บุคคลจะยิ่งเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนมากขึ้นเท่านั้นในทางตรงกันข้ามหากถูกสบประมาทหรือดูหมิ่นว่าไม่มีทางที่จะทำได้สำเร็จ บุคคลจะสูญเสียความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน หรือความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำลงได้

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Social Learning Theory of Motivation)

แบนดูรา (พาสนา จุลรัตน์. 2548: 217; อ้างอิงจาก Bandura. 1969) นักจิตวิทยาชาวอเมริกา ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาอธิบายว่า พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อม (Environment) และการแสดงพฤติกรรมของบุคคลเกิดการเรียนรู้โดยการสังเกตและเลียนแบบ พฤติกรรมของบุคคลอื่นหรือที่เราเรียกว่าการเรียนรู้โดยการให้ตัวแบบ (Learning Through Modeling) โดยผู้เรียนจะเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบและการเลียนแบบนี้เป็นกระบวนการอย่างหนึ่ง ซึ่งบุคคลหรือผู้เรียนจะสังเกตลักษณะต่างๆ ของตัวแบบสภาพแวดล้อมของตัวแบบ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวแบบ ผลจากการสังเกต จึงทำให้ผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบหรือพฤติกรรมใหม่ๆ ได้

แบนดูราจึงเน้นแรงจูงใจด้วยตนเอง (Self-reinforcement) กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนรู้จักผู้ประเมินผลการกระทำของตนเอง ผู้เรียนย่อมควบคุมตนเองได้และเกิดความพอใจผลงานของตนเอง และนำไปสู่การเกิดแรงจูงใจภายในตนเอง (Self-Motivation)

สรุปได้ว่า พฤติกรรมของมนุษย์ในการกระทำกิจกรรมต่างๆ นั้น เชื่อว่าตนเองมีพลังความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมได้ จะเกี่ยวกับปัจจัยของประสบการณ์ทั้งของตนเองในอดีต ประสบการณ์จากการกระทำของผู้อื่น การโน้มน้าวชักจูงใจ และจะประเมินผลการกระทำของตนเองได้ และทำให้เกิดความพอใจ นำไปสู่การเกิดแรงจูงใจภายในตนเอง

ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคเคลแลนด์ (The Need to Achievement Theory)

แมคเคลแลนด์ (เจริญ บุญทศ. 2544: 25; อ้างอิงจาก McClellan. 1961: 121-126) นักจิตวิทยาได้ทำการวิจัยในเรื่องความต้องการความสำเร็จ พบว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จะมีลักษณะแตกต่างกับบุคคลอื่นโดยทั่วไป ดังนี้

1. มีความรับผิดชอบสูง แสวงหาโอกาสเพื่อจะได้โอกาสในการรับผิดชอบแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ บุคคลเหล่านี้จะมีความปรารถนาจะกระทำสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ มีเป้าหมายระดับกลาง เพราะหากไม่ประสบผลสำเร็จแล้วจะรู้สึกไม่สบายใจ ดังนั้นจึงไม่ตั้งเป้าหมายไว้สูงเกินไปเพื่อลดความเสี่ยงและให้มีความเชื่อมั่นในความสำเร็จสูง

2. ต้องการได้รับข้อมูลกลับทันการณ์เกี่ยวกับงานของตนว่าสำเร็จหรือล้มเหลวเพื่อการตัดสินใจของตนในงานครั้งต่อไป โดยทั่วไปแล้วบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จในงานสูงจะพยายามหาหรือสร้างสถานการณ์แข่งขันให้กับตนเอง เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จด้วยความพยายามของตนเองและต้องการได้รับผลจากการทำงานนั้นในทันทีด้วย และบุคคลที่มีความต้องการเช่นนี้มักหลีกเลี่ยงงานที่มีจุดหมายที่เป็นไปไม่ได้หรือยากเกินไป เนื่องจากมีความเสี่ยงต่อความล้มเหลว นอกจากนี้บุคคลประเภทนี้ยังต้องการแก้ปัญหาด้วยความคิดสร้างสรรค์ การสร้างนวัตกรรม จึงเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าขององค์กร

3. ต้องการทำงานร่วมกับผู้ที่มีความสามารถ เพื่อที่จะได้พยายามปรับปรุงความสามารถของตนเองให้ทัดเทียมผู้อื่น ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดความมานะที่จะประสบความสำเร็จที่สูงต่อไป จึงพยายามทำตนให้สอดคล้องกับความต้องการของคนอื่น และพยายามเข้าใจผู้อื่นให้มาก บุคคลประเภทนี้ผู้บริหารพึงสร้างแรงจูงใจโดยให้ทำงานแบบมีส่วนร่วมให้มากขึ้น

ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (A Theory of Reasoned Action)

ฟิชไบน์ และไอเซน (Fishbein; & Ajzen. 1975; citing Ajzen; & Fishbein. 1980) ได้เริ่มศึกษาทฤษฎีนี้เมื่อปี ค.ศ.1967 และเสนอเต็มรูปแบบเมื่อปี ค.ศ.1980 โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและใช้ข้อมูลที่มีอยู่อย่างเป็นระบบมนุษย์พิจารณาผลที่อาจเกิดจากการกระทำของตนก่อนตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น (ธีระพร อุวรรณโณ. 2535: 245) ทฤษฎีการกระทำ

ด้วยเหตุผลเป็นทฤษฎีที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ คือ พฤติกรรม (Behavior Intention) ของบุคคลเจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward The Behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) โดยสรุปได้ดังนี้ (ธีระพร อุวรรณโณ 2535: 245 – 249)

1. พฤติกรรม ส่วนมากอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจของบุคคล ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention หรือ I) ซึ่งความตั้งใจนี้เป็นตัวกำหนดใกล้ชิดกับการกระทำ

2. ความตั้งใจเชิงพฤติกรรม ความตั้งใจของบุคคลขึ้นอยู่กับตัวกำหนด 2 ตัว คือ

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นการประเมินผลทางบวกหรือทางลบของบุคคลต่อการกระทำ เรียกว่า เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude Toward The Behavior) เจตคติต่อพฤติกรรม ขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavioral Beliefs) และการประเมินผลการกระทำ (Evaluation of Consequences)

2.2 ปัจจัยทางสังคม เป็นการประมาณของบุคคลว่าตนจะมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) เพียงใด กลุ่มอ้างอิงหมายถึง บุคคลใกล้ชิดที่มีความสำคัญต่อบุคคลผู้นั้น

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ว่าบุคคลแต่ละคนที่อยู่ในกลุ่มอ้างอิง ประสงค์จะให้ตนทำหรือไม่ทำพฤติกรรมเพียงใดและยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to comply)

3. ความสำคัญของเจตคติต่อพฤติกรรมและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ส่วนหนึ่งขึ้นกับความตั้งใจเชิงพฤติกรรมหรือพฤติกรรมเอง นั่นคือ พฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจถูกกำหนดโดยเจตคติต่อพฤติกรรมมากกว่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ส่วนพฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมากกว่าจากเจตคติต่อพฤติกรรม แต่พฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทั้งสองได้เช่นกัน และความสำคัญของปัจจัยทั้งสองนี้อาจแตกต่างกันจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง

4. ตัวแปรภายนอก เช่น ตัวแปรชีวสังคม เจตคติต่อเป้าหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้นๆ หรือบุคลิกภาพจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ต่อเมื่อตัวแปรนั้นๆ มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อพฤติกรรมซึ่งมีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หรือ มีอิทธิพลต่อน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรทั้งสองนี้ต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรม

5. การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษาจำเป็นต้องกำหนดโดยคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

5.1 การกระทำ (Action) จะต้องกำหนดว่าเป็นการกระทำอย่างเดี่ยว เช่นการให้ลูกกินอาหาร การสูบบุหรี่ เป็นต้น หรือเป็นประเภทพฤติกรรม (Behavior Category) เช่น การออกกำลังกายซึ่งอาจประกอบด้วยการกระทำย่อย ๆ หลายการกระทำ เป็นต้นว่า การวิ่ง การกระโดดเชือก หรือ การเล่นฟุตบอล

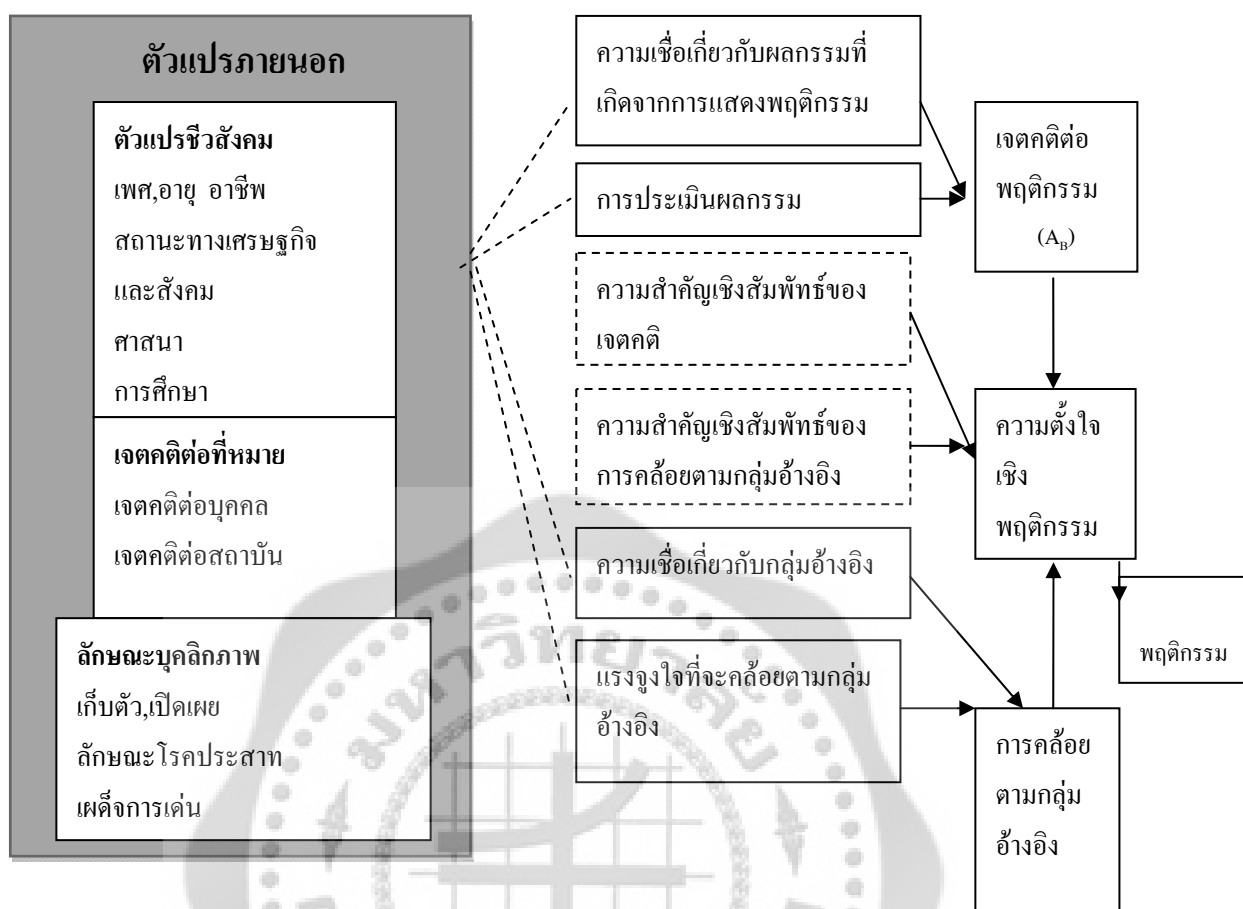
5.2 เป้าหมาย (Target) หมายถึง เป้าหมายของการกระทำ เช่น การให้ลูกกินอาหารข้างต้น อาจกำหนดเป้าหมายให้เป็นนมแม่

5.3 เวลา (Time) หมายถึง เวลาที่พฤติกรรมที่สนใจศึกษาจะเกิดขึ้น เช่น การกินนมแม่ตอนค่ำ

5.4 บริบท (Context) หมายถึง สถานการณ์ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซึ่งบุคคลสนใจที่จะศึกษา เช่น การกินนมแม่ที่บ้าน การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษานี้ สามารถกำหนดให้มีความจำเพาะได้ตามที่เราสนใจจะศึกษาเมื่อกำหนดพฤติกรรมได้แล้วการวัดเจตคติต่อพฤติกรรมก็ต้องวัดให้สอดคล้องกับพฤติกรรม เช่น เจตคติต่อการให้ลูกกินนมแม่ที่บ้านตอนค่ำ ส่วนการวัดพฤติกรรมจำเป็นต้องวัดให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดขึ้น

ข้อจำกัดของทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (ธีระพร อุวรรณโณ. ม.ป.ป.: 2) มีดังนี้

1. อาจมีพฤติกรรมบางพฤติกรรมที่ทฤษฎี อธิบายไม่ได้ เช่น การระบายอารมณ์ทันทีทันใด หรือพฤติกรรมในการทำงานที่คนมีทักษะอยู่แล้ว เช่น การขับรถ การเปิดหน้าต่างสไลด์
 2. อาจมีคนบางคนที่ทฤษฎีอธิบายไม่ได้ เช่น คนที่มีการตัดสินใจโดยกระบวนการที่แตกต่างจากแนวทฤษฎีนี้ หรือคนที่แสดงพฤติกรรมโดยไม่ได้คิดไตร่ตรองเลย
 3. การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงอาจจะยังไม่เป็นวิธีที่ดีที่สุด
 4. อาจมีองค์ประกอบอย่างอื่นที่มีความสำคัญอีก แต่ปัจจุบันยังไม่มีหลักฐานเพียงพอ
- จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ตัวแปรต่าง ๆ ในทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลสามารถเขียนเป็นแผนภูมิดังภาพประกอบ

_____ แสดงความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายนอกกับตัวแปรต่างๆ ในทฤษฎี
 ----- แสดงความสัมพันธ์โดยตรงเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรต่างๆ ในทฤษฎี

ภาพประกอบ 2 แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

ที่มา: Ajzen; & Fishbein. (1980): p. 84.

ตามทฤษฎีนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทำนายจากธรรมชาติผลรวมของผลคูณของความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งในการวัดจะต้องมีความสอดคล้องกันในความจำเพาะทั้ง 4 คือ การกระทำ เป้าหมาย บริบท และเวลา ทฤษฎีนี้ เชื่อว่ากลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญมีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมากกว่ากลุ่มอ้างอิงที่ไม่มีความสำคัญ

จากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล สรุปได้ว่า ตัวแปรภายนอกมีอิทธิพลต่อความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ การประเมินผลการกระทำ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงหรือแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งมีผลกระทบต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรมได้ และความตั้งใจเชิงพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันสูง ถึงแม้บางครั้ง พบว่าตัวแปรภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในเวลาหนึ่ง แต่

จะสัมพันธ์กันไปในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้น ฟิชไบน์ และไอเซน จึงกล่าวหาว่าไม่มีความจำเป็นที่จะหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภายนอกกับพฤติกรรม เพราะว่ามีผลที่ไม่คงเส้นคงวาต่อความเชื่อที่เป็นรากฐานของพฤติกรรม

สรุปได้ว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจมีหลากหลายทฤษฎีเนื่องจากมนุษย์มีแรงจูงใจหรือความต้องการแตกต่างกันและไม่สิ้นสุด โดยจะมีความต้องการในขั้นพื้นฐานมาก่อนเสมอ เช่น ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ความต้องการด้านความมั่นคงทางการเงินและความมั่นคงในการทำงานหลังจากได้รับการตอบสนองในขั้นพื้นฐานแล้วก็จะมีแรงจูงใจหรือความต้องการในขั้นต่อไปซึ่งเป็นความต้องการในระดับสูงขึ้นไป คือ ความต้องการความรัก ต้องการเป็นที่รักของผู้อื่น อยากมีเพื่อนและเป็นที่ต้องการของสังคม อยากมีชื่อเสียงเกียรติยศ ต้องการความเจริญก้าวหน้า และต้องการรักษาความมีชื่อเสียงเกียรติยศ รวมทั้งความสำเร็จและเกิดความพอใจในการใช้ชีวิตให้คงอยู่ตลอดไป

การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

มหาวิทยาลัยรามคำแหงจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2514 โดยมีจุดหมายให้เป็นสถาบันการศึกษาแบบตลาดวิชา เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนสถานที่เรียนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในขณะนั้น นับเป็นมหาวิทยาลัยแห่งที่ 10 ของรัฐโดยได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่แสดงสินค้านานาชาติ ณ ตำบลหัวหมาก อำเภอบางกะปิ จำนวน 300 ไร่เศษ เป็นที่ตั้ง จากวัตถุประสงค์ดังกล่าวทำให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งขึ้นเพื่อขยายโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาให้กับประชาชนชาวไทย ซึ่งนับเป็นปรัชญาการดำเนินงานสำคัญที่มหาวิทยาลัยยึดมั่นตลอดมานับตั้งแต่เปิดรับนักเรียนรุ่นแรกในปี พ.ศ. 2514 จนถึงปัจจุบัน มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้จัดการเรียนการสอนใน 8 คณะ คือ คณะนิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ ปรัชญาการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย เน้นการเปิดโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงรับนักศึกษาโดยไม่มีการสอบคัดเลือกและรับโดยไม่จำกัดจำนวนทำให้มีผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนจำนวนมากที่ได้รับโอกาสในการศึกษาต่อ และเพิ่มพูนความรู้จากมหาวิทยาลัยตลาดวิชาแห่งนี้จนสถานที่เรียนที่หัวหมากเริ่มแออัด มหาวิทยาลัยจึงได้เปิดวิทยาลัยเขตรามคำแหง 2 หรือวิทยาเขตบางนา ในปี พ.ศ. 2527 ที่ ถนนบางนา – ตราด กม.8 แขวงดอกไม้ เขตประเวศบนเนื้อที่ 150 ไร่เศษ โดยใช้เป็นสถานที่เรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มาจนถึงปัจจุบัน (จุฬา เทียนไทย; และจินตนา ชาญชัยศิลป์. 2544:1-2)

นโยบายการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีนโยบายในการดำเนินงานศิลปวัฒนธรรม ดังนี้ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2549: 9-12)

วิสัยทัศน์ - สร้างสรรค์องค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรและสิ่งแวดล้อมทำนุบำรุง ส่งเสริม และรักษาสืบทอดเผยแพร่กว้างไกลไปทั่วโลก

พันธกิจ - ดำเนินกิจกรรมและพัฒนาองค์กรด้านศิลปวัฒนธรรม ปลุกฝังให้คนไทยตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งเสริมให้มีการผสมผสานกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมเข้ากับภารกิจด้านอื่นๆ มุ่งอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและเพิ่มบทบาทของสถาบันในขอบเขตที่กว้างขวางยิ่งขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ - ส่งเสริมการถ่ายทอดองค์ความรู้ เพื่อสร้างจริยธรรม ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

สถาบันวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเฉลิมพระเกียรติมีหน้าที่ดำเนินงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับแผนแม่บทการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนศิลปวัฒนธรรม
2. การให้บริการข่าวสารทางด้านศิลปวัฒนธรรม
3. การส่งเสริมการวิจัย ติดตามประเมินผลกิจกรรม
4. การดำเนินกิจกรรมปลุกฝังให้นักศึกษาและบุคลากรในมหาวิทยาลัยตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่น มุ่งอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม
5. การอนุรักษ์ ส่งเสริม สืบทอดและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเพื่อเผยแพร่สู่สังคมและสากลทั่วโลก
6. การเสริมสร้างค่านิยม จิตสำนึก เพื่อสร้างความมั่นคงและคุณค่าความเป็นไทย
7. การบูรณาการศิลปวัฒนธรรมกับการเรียนการสอน การบริการวิชาการ และการวิจัย เสริมสร้างองค์ความรู้ใหม่ สร้างสรรค์นวัตกรรม ภูมิปัญญาไทย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

โครงการโชนรามคำแหงเป็นหนึ่งในแผนยุทธศาสตร์ของการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับแผนแม่บทการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม พ.ศ.2548 -2551 ในยุทธศาสตร์ที่ 2 เน้นการเสริมสร้างค่านิยม จิตสำนึกของความเป็นไทย เปิดโอกาสแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตและสร้างสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่ดีงาม มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการบริการวิชาการแก่สังคมและพัฒนาการเรียนรู้ สร้างจิตสำนึก ปลุกฝังวินัย สร้างความซื่อสัตย์และประพฤติปฏิบัติตนให้มีคุณค่าต่อ

สังคม โดยสถาบันวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเฉลิมพระเกียรติ(สวธ.) (2549: 11) ได้จัดแบ่งเป้าหมายในการดำเนินการ ดังนี้

1. แผนงานจัดการเรียนการสอน

1.1 ส่งเสริมการเรียนรู้ สร้างสรรค์ และพัฒนาผู้มีทักษะและพรสวรรค์ สู่ความเป็นเลิศทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมไทย

1.2 การพัฒนาบุคลากร เพิ่มศักยภาพสู่ความเป็นเลิศทางศิลปะและวัฒนธรรม

2. แผนงานบริการวิชาการแก่สังคม

การพัฒนาการบริการวิชาการแก่สังคม แหล่งศึกษาเรียนรู้ให้บริการสะดวกและประทับใจ

3. แผนงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

3.1 ส่งเสริม เผยแพร่ คุณธรรม จริยธรรมตามหลักธรรมของศาสนา

3.2 เสริมสร้างค่านิยมจิตสำนึก ในคุณค่าของความเป็นไทย

3.3 การอนุรักษ์ คุ้มครอง และส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติด้าน

วัฒนธรรม

3.4 เสริมสร้างความเข้มแข็ง ของสถาบันทางสังคม

3.5 การส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและพัฒนาแหล่ง

มรดกทางวัฒนธรรม

โครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมในวันที่ 8 สิงหาคม 2545 โดยมีอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง รองศาสตราจารย์รังสรรค์ แสงสุข เป็นผู้ริเริ่ม พันธกิจหลักประการหนึ่งของมหาวิทยาลัยรามคำแหงในฐานะสถาบันอุดมศึกษาคือการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งทางมหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ได้ดำเนินการมาโดยตลอด รวมทั้งการจัดตั้งสถาบันวัฒนธรรมฯและสนับสนุนกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมในหลายด้าน เพื่อให้กิจกรรมทางด้านศิลปวัฒนธรรมได้กระจายแพร่หลายและลงรากหยั่งลึกในหมู่นักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น โดยอธิการบดีได้ พิจารณาเล็งเห็นว่า ศิลปะด้านการแสดงโขนนอกจากจะเป็นนาฏศิลป์ชั้นสูงสุดของไทยยังประกอบสอดแทรกด้วยแบบจารีตธรรมเนียมทางวัฒนธรรมไทยนานาประการ ทั้งปัจจัยด้านบุคลากรนักศึกษาก็มีความเหมาะสม จึงได้มีดำริเห็นควรจัดให้มีการฝึกหัดนาฏศิลป์โขน ตลอดจนละคร และนาฏศิลป์อื่นๆในหมู่นักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในอนาคตและสังคมโดยรวมต่อไป (สถาบันวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเฉลิมพระเกียรติ (สวธ.). 2549: 11)

มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ตระหนักในความสำคัญของกิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรมมาโดยตลอด ด้วยเชื่อมั่นว่าวัฒนธรรมอันดีงามจะช่วยปลูกฝังรากฐานอันดีงามของจิตใจ ช่วยเสริม

คุณค่าให้บัณฑิตของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพของชาติต่อไปทางมหาวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมหลากหลายอย่างมีประสิทธิภาพตลอดมา เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกให้นักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยให้รู้จักคุณค่าและการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย อีกทั้งช่วยทำนุบำรุงและสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทยซึ่งเป็นสมบัติที่ล้ำค่าของชาติไทย (กิจบดี ชินเบญจภูษ 2547,40-41)

วัตถุประสงค์ของโครงการโขมมหาวิทยาลัยรามคำแหง

1. เพื่อสนองพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัยในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
2. เสริมสร้างเยาวชนนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจะเติบโตต่อไปในสังคมได้มีโอกาสซึมซับความรู้ ความเข้าใจ และใฝ่รักนาฏศิลป์และดนตรีไทยและเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของไทยต่อไปในภายภาคหน้า
3. เพื่อสร้างกลุ่มความสัมพันธ์ภายในหมู่นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ทั้งภายในคณะเดียวกัน ต่างคณะ และต่างสาขาวิทยบริการในโอกาสที่มีการแสดงสัญจร
4. สร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้กับมหาวิทยาลัยรามคำแหงในฐานะที่มุ่งมั่นจริงจังเกี่ยวกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

แนวทางดำเนินการ

โครงการโขมมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้แสดงหรือผู้ฝึกอบรมนาฏศิลป์ไทย โครงการโขมมหาวิทยาลัยรามคำแหง เปิดโอกาสให้นักเรียน นักศึกษา เจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย และบุคคลภายนอก ประชาชนทั่วไป ผู้สนใจเข้ารับการฝึกซ้อมในครั้งแรกมีจำนวนมากถึง 400 คนเศษ ปัจจุบันมีสมาชิก 170 คน โครงการโขมจึงเปรียบเหมือนการสร้างโอกาสผู้ที่สนใจในศาสตร์ทางด้านนี้ ผู้ที่ทำงานแล้วและไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ในเวลาปกติก็สามารถมาฝึกอบรมได้ เนื่องจากโครงการนี้จัดการเรียนการสอนในช่วงเย็นและไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น จึงเป็นโอกาสให้กับนักเรียน นักศึกษา เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยและผู้อื่นที่ทำงานแล้วได้เข้าร่วมมากขึ้น นอกจากนี้ทุกคนแม้จะเคยผ่านการฝึกทักษะในเบื้องต้นมาแล้ว แต่เมื่อเข้าร่วมกับโครงการโขมมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว จะต้องมี การฝึกทักษะเบื้องต้นใหม่เหมือนกันทุกคน

ผู้เข้าร่วมฝึกฝนทุกคนจะแต่งกายด้วยเสื้อยืดขาว และนุ่งโจงกระเบนสีแดง การฝึกซ้อมได้เริ่มต้นด้วยการฝึกสัปดาห์ละ 2 วัน ซึ่งในระยะแรกซ้อมในตอนเย็นของวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลาประมาณ 16.00 ถึง 18.00 น. โดยมีอธิการบดีอำนวยการฝึกอบรมและคณาจารย์เป็นผู้ดูแลและกำกับการฝึกซ้อมตลอดมา

2. ครู อาจารย์ผู้ถ่ายทอดทักษะนาฏศิลป์ไทยโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้เชิญคณาจารย์จากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์และวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากรเพื่อมาฝึกซ้อมทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทยให้กับผู้เข้าร่วมโครงการ ตลอดจนผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการฝึกและร่วมแสดงในโขนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาควบคุมการฝึกซ้อม

3. เนื้อหาการเรียนการสอนโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีการเรียนการสอนและฝึกทักษะนาฏศิลป์ไทยให้กับนักศึกษาและผู้สนใจ โดยที่เนื้อหาในการเรียนการสอนจะแบ่งตามแต่ผู้เข้ามาฝึกหัด โดยจะแบ่งเป็น พระ นาง ยักษ์ และลิง

การฝึกซ้อมของผู้มาฝึกทักษะทางด้านนาฏศิลป์ไทยตัวพระและตัวนาง จะเริ่มจากการตัดมือ ตัดแขน และฝึกการประเท้า กระดกเท้า เป็นต้น หลังจากนั้นจะเป็นการฝึกจำ เพลงช้า-เร็วแบบตัดแม่บทเล็ก จำวงมาตรฐาน 10 เพลง และรำสีนวล ต่อมาจะจัดให้มีการเรียนการสอนเพลงหน้าพาทย์ขั้นต้นต่อไป สำหรับการฝึกฝนของยักษ์และลิงนั้น จะเริ่มด้วยการฝึกแม่ท่าของยักษ์และลิง ซึ่งจะเป็นท่าพื้นฐาน สำหรับลิงจะมีการฝึกตีลังกาด้วย ซึ่งโครงการโขนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีนักศึกษาหญิงที่มากฝึกเป็นลิง และยักษ์ นักศึกษาหญิงต้องร่วมฝึกตีลังกาด้วย หลังจากนั้นก็จะแยกการฝึกตามการแสดงชุดต่างๆ

4. สถานที่ฝึกซ้อม ในการฝึกอบรมโขน มีการเรียนการสอน ทุกวันอังคารและพฤหัสบดี เวลา 16.00-18.00 น. สถานที่ ณ ห้องประชุม 322 ชั้น 3 อาคารสุขโขทัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง(หัวหมาก) แบ่งสถานที่ฝึกซ้อมออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นห้องเรียนมีเครื่องปรับอากาศ มีลักษณะเป็นห้องประชุมอเนกประสงค์มีลานกว้างและมีที่นั่งเป็นอัมเจอร์รี่สำหรับผู้ปกครองตลอดจนผู้สนใจเข้าชมได้ ซึ่งห้องนี้เป็นการฝึกซ้อมของนาฏศิลป์ตัวพระและตัวนาง

ส่วนที่ 2 บริเวณหน้าห้องประชุม 322 มีการฝึกซ้อมระหว่างยักษ์ และลิง ครู อาจารย์จะแยกซ้อมกัน ระหว่างยักษ์และลิงอยู่คนละด้าน ในช่วงแรกจะเป็นการฝึกแม่ท่า และจะฝึกซ้อมต่อด้วยการแสดงชุดต่างๆ ที่จะจัดขึ้นในการแสดงต่างวาระกัน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. สร้างเสริมให้บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัย ได้รับการซึมซับรับรู้อย่างเข้าใจ แท้จริงในความงามและคุณค่าของนาฏศิลป์และดนตรีไทย เป็นผู้ชม ผู้ฟัง และเป็นแกนนำเผยแพร่ศิลปะมรดกไทยแขนงนี้ให้กว้างขวางต่อไปในสังคม
2. เป็นปัจจัยโน้มนำให้นักศึกษาขยายความสนใจไปสู่ศิลปวัฒนธรรมไทยแขนงอื่น
3. เป็นการสร้างกลุ่มความสัมพันธ์เชื่อมโยงของบุคลากรแต่ละหน่วยงาน

4. เป็นการสร้างกลุ่มความสัมพันธ์เชื่อมโยงในหมู่นักศึกษาต่างรุ่นต่างคณะ
5. เป็นสร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้กับมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในฐานะผู้อนุรักษ์

ศิลปวัฒนธรรมไทย

ตัวอย่างผลงานการแสดง

ไชนไทยพากย์จีน ณ มหานครเซี่ยงไฮ้ เป็นปรากฏการณ์ในวงการศิลปะการแสดงของไทยที่ได้มีการนำเอาศิลปะการแสดงโขนมาถ่ายทอดสู่สายตาชาวโลกในภาษาต่างประเทศเป็นครั้งแรก จัดแสดงในโอกาสที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้รับเกียรติจากสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครเซี่ยงไฮ้ให้นำการแสดงโขนรามคำแหง นาฏศิลป์และดนตรีไทย เข้าร่วมในงาน Thailand Expo 2008 ณ นครเซี่ยงไฮ้ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในระหว่างวันที่ 1-3 สิงหาคม 2551 ด้วยการริเริ่มของอดีตรองอธิการบดีรังสรรค์ แสงสุข เพื่อที่จะทำนุบำรุงศิลปะการแสดงโขนให้เป็นที่แพร่หลายและสร้างเยาวชนให้ “ดูโขนเป็น” เกิดเป็นผลงานสร้างชื่อเสียงมากมาย จากนั้นเป็นต้นมาโขนรามคำแหง จึงได้มีโอกาสออกแสดงทั่วไปทั้งในประเทศและนานาชาติ นับตั้งแต่สวีเดน เดนมาร์ก เวียดนาม สิงคโปร์

และเมื่อได้มีโอกาสเปิดการแสดง ณ นครเซี่ยงไฮ้ ผู้ก่อตั้งโขนรามคำแหง รองศาสตราจารย์ รังสรรค์ แสงสุข มีแนวคิดที่จะนำเสนอการแสดงโขนให้ชาวต่างชาติต่างภาษาได้มีโอกาสเข้าใจในเนื้อหาของการแสดงมากยิ่งขึ้น โดยเลือกเอาการแสดงโขนชุดยกกระบี่ ซึ่งเป็นศักระหว่างพระรามกับ ทศกัณฐ์มาดำเนินเรื่อง บทพากย์การแสดงโขนครั้งนี้ได้รับความร่วมมือในการแปลเป็นภาษาจีน และพากย์แบบโขนด้วยภาษาจีน โดยอาจารย์อำพัน เจริญสุขลาภ หรือ อาเม้ง ป.ปลา ซึ่งท่านเองนั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ด้านภาษาและวัฒนธรรมของจีนชั้นครูคนหนึ่งของเมืองไทย และโดยเฉพาะในด้านศิลปะการแสดงอุปรากรจีน หรือ จิว ซึ่งการร่วมแสดงในครั้งนี้ถือเป็นการสนับสนุนจากทางมหาวิทยาลัยโดยเล็งเห็นประโยชน์ต่อการนำศิลปวัฒนธรรมไทยไปเผยแพร่ในระดับนานาชาติสอดคล้องกับพันธกิจหนึ่งในสี่ประการของมหาวิทยาลัย คือ พันธกิจในด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ยังคงมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมให้เกิดกิจกรรมดีเช่นนี้ต่อไปในอนาคตและเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศจีนและประเทศไทยจะยังคงยั่งยืนด้วยการมีวัฒนธรรมสัมพันธ์ที่ตีร่วมนกันต่อไป

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโขนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมโขน เพราะโขนเป็นศิลปะชั้นสูง แต่เนื่องด้วยขนบธรรมเนียมในการถ่ายทอดศิลปะการแสดงประเภทนี้เกี่ยวข้องกับสถาบันพระมหากษัตริย์ จึงทำให้ “โขน” เป็นศิลปะที่ปู่ชนธรรมดาในอดีตไม่สามารถมีไว้ในครอบครองได้ คงสงวนไว้เป็นราชูปโภคแห่งองค์

พระมหากษัตริย์เท่านั้น และที่มาของโขนในอดีตมีความเป็นมาจากดินแดนแห่งอารยธรรมโบราณในประเทศอินเดียที่นำศึกษาหาความรู้ เพื่อค้นหารากเหง้าของวัฒนธรรมโขนในสมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey study) และเสนอสาระ ตามลำดับดังนี้ คือการกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เป็นสมาชิกกิจกรรม โครงการไขนมหวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2553 จำนวน 263 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เป็นสมาชิกกิจกรรมโครงการไขน มหวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2553 จำนวน 171 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา วารสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและกิจกรรมนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ได้แนวคิดที่เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างแบบสอบถาม แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหง แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการอนุรักษ์และทำนุศิลปวัฒนธรรม ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น และด้าน การเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง
3. นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้น เสนอประธานกรรมการและกรรมการควบคุมปริญญา นิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ภาคผนวก ข) ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตลอดจนสำนวนภาษา และปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอประธานกรรมการและกรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม(Discrimination Power) โดย การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม(Item-total Correlation Coefficient) คัดเลือกข้อคำถามที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามเพื่อใช้ในการวิจัย ทั้งสิ้น 46 ข้อ

5. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach.1984 : 169) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

6. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้ว เสนอประธานกรรมการและกรรมการควบคุมปริญญาบัตร เพื่อปรับปรุงแก้ไขและให้ความเห็นชอบก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ต (Likert. 1932:55) แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ จำนวนปีที่กำลังศึกษา ลักษณะกลุ่มตัวละคริณของนักศึกษา และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหง ของนิสิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการเรียน เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง จำนวน 46 ข้อ ในตอนท้ายของแบบสอบถามแต่ละด้านเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้เสนอแนะ และแสดงความคิดเห็นต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงอย่างเสรี โดยนำมาสรุปและจัดหมวดหมู่ในเชิงบรรยายเพื่อใช้ในการอภิปรายผล

โดยผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงมาก

คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงน้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายความว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายความว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายความว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายความว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายความว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขออนุญาตแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำหนังสือแนะนำตัวพร้อมแบบสอบถาม ไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถามและเก็บรวบรวมด้วยตนเอง
3. นำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

การจัดกระทำข้อมูล

1. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูล
2. นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ค่าสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์
3. โดยส่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าความถี่(Frequency) และ ค่าร้อยละ(Percentage)
2. ตามความมุ่งหมายข้อ 1 เพื่อการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวม วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย(Mean) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. ตามความมุ่งหมายข้อ 2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมจำแนกตามเพศ และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย โดยใช้การทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรจำนวนปีที่กำลังศึกษา และลักษณะของกลุ่มตัวละคริชนของนักศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (Ferguson. 1981: 190 - 380)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 ค่าความถี่ (Frequency)
- 1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)
- 1.3 ค่าเฉลี่ย (Mean)
- 1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

- 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบที (t-test) (Flemming; & Nellis. 1994: 374)
- 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1984: 169)

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

- 3.1 การทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มโดยใช้การทดสอบที (Ferguson. 1981: 178)
- 3.2 การทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) (Ferguson. 1981: 190-299) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ (Ferguson. 1981:190 - 380)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้การแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย(Mean)
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation)
n	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่ม t-distribution
F	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่มากกว่าสองกลุ่ม F-distribution
q	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่
df	แทน ค่าแทนชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
*	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการอินของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวม ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการอินของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย โดยใช้การทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรจำนวนปีที่กำลังศึกษา และลักษณะกลุ่มตัวละครอินที่ศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA)และเมื่อพบ

ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	91	53.22
1.2 หญิง	80	46.78
รวม	171	100.00
2. จำนวนปีที่กำลังศึกษา		
2.1 1-2 ปี	70	40.93
2.2 3-4 ปี	41	23.98
2.3 5-6 ปี	27	15.79
2.4 7-8 ปี	33	19.30
รวม	171	100.00
3. ลักษณะกลุ่มตัวละครโชนของนักศึกษา		
3.1 กลุ่มตัวพระ	49	29.17
3.2 กลุ่มตัวนาง	61	36.31
3.3 กลุ่มตัวยักษ์	28	16.67
3.4 กลุ่มตัวลิง	30	17.85
รวม	168	100.00
4. ประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย		
4.1 เคยมีประสบการณ์	108	64.67
4.2 ไม่มีประสบการณ์	59	35.33
รวม	171	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศชาย (ร้อยละ 53.22) เป็นนักศึกษากำลังศึกษาปีที่ 1-2 และสูงกว่ามากที่สุด(ร้อยละ 40.93) ลักษณะกลุ่มตัวละครโชนของนักศึกษาเป็นกลุ่มตัวนางมากที่สุด(ร้อยละ 36.31) และส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย (ร้อยละ64.67)

ตอนที่ 2 ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษา ในแต่ละด้าน และโดยรวม ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง ดังแสดงในตาราง 3-10

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน ในแต่ละด้านและโดยรวม

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน	นักศึกษา (n=171)		ระดับ แรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย	4.06	0.53	มาก
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	3.76	0.63	มาก
ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง	3.64	0.72	มาก
รวม	3.82	0.54	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน โดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการฯ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย เป็นรายชื่อ

ข้อ ที่	ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมไทย	นักศึกษา (n=171)		ระดับ แรงจูงใจ
		\bar{X}	S.D.	
1.	กิจกรรมส่งเสริมให้อุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย	4.39	0.63	มากที่สุด
2.	กิจกรรมส่งเสริมให้มีค่านิยมที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรมไทย	3.97	0.56	มาก
3.	กิจกรรมที่ส่งเสริมให้มีความรักในศิลปวัฒนธรรมไทย	3.98	0.71	มาก
4.	กิจกรรมช่วยให้ได้เรียนรู้คุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมไทย	3.99	0.77	มาก
5.	กิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้มรดกทางศิลปวัฒนธรรมไทย	4.02	0.78	มาก
6.	กิจกรรมส่งเสริมให้ช่วยสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทย	4.03	0.70	มาก
7.	กิจกรรมช่วยให้ได้รับความรู้เรื่องศิลปวัฒนธรรมไทย	4.09	0.78	มาก
8.	กิจกรรมช่วยให้เข้าใจศิลปวัฒนธรรมไทย	3.99	0.81	มาก
9.	กิจกรรมช่วยให้เรียนรู้จารีตในการแสดงโขน	4.07	0.81	มาก
10.	กิจกรรมช่วยให้เรียนรู้จารีตในการบรรเลงดนตรีไทย	3.96	0.81	มาก
11.	กิจกรรมทำให้อยากศึกษาการแสดงโขนต่อไป	3.98	0.82	มาก
12.	กิจกรรมช่วยให้ภาคภูมิใจในภูมิปัญญาไทยด้านการแสดง	4.30	0.71	มากที่สุด
13.	กิจกรรมสนับสนุนการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย	4.12	0.68	มาก
14.	กิจกรรมเป็นการประชาสัมพันธ์ศิลปวัฒนธรรมไทย	4.06	0.72	มาก
15.	กิจกรรมทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมไทย	4.07	0.78	มาก
16.	กิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรมไทย	3.95	0.76	มาก
รวม		4.06	0.53	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการอนุรักษ์ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจเกือบทุกข้อในระดับมาก ยกเว้นข้อ 1 กิจกรรมส่งเสริมให้นุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย และข้อ 12.กิจกรรมช่วยให้ภาคภูมิใจในภูมิปัญญาไทยด้านการแสดง ที่นักศึกษามีแรงจูงใจในระดับมากที่สุด

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เป็นรายข้อ

ข้อ ที่	ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	นักศึกษา (n=171)		ระดับแรง จูงใจ
		\bar{X}	S.D.	
17.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้พบปะเพื่อนต่างคณะ	4.22	0.75	มากที่สุด
18.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้แลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนๆ	4.05	0.72	มาก
19.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้พบปะกับบุคลากรที่มีชื่อเสียงด้านการแสดงโซน	3.82	0.80	มาก
20.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำช่วยให้เรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่น	3.77	0.83	มาก
21.	การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยให้เข้าใจการทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.81	0.87	มาก
22.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น	3.79	0.84	มาก
23.	การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกทักษะการพูดในสังคม	3.65	0.84	มาก
24.	การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกมารยาทในสังคม	3.74	0.85	มาก
25.	การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกการเสียสละและมีน้ำใจแก่ผู้อื่น	3.85	0.84	มาก
26.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้มีโอกาสได้พบปะเพื่อนใหม่	3.76	0.84	มาก
27.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้จักการวางตัวในสังคม	3.60	0.86	มาก
28.	การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู	3.21	0.83	มาก
29.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น	3.91	0.80	มาก
30.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้จักช่วยเหลือ แบ่งปัน เชื้อเพื่อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน	3.72	0.81	มาก
31.	การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างเพื่อนในสถาบัน	3.51	0.83	มาก
รวม		3.76	0.63	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจเกือบทุกข้อในระดับมาก ยกเว้นข้อ 17 การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้พบปะเพื่อนต่างคณะที่นักศึกษามีแรงจูงใจในระดับมากที่สุด

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง เป็นรายข้อ

ข้อ ที่	ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง	นักศึกษา(n=171)		ระดับ แรงจูงใจ
		\bar{X}	S.D.	
32.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้ความรู้นอกเหนือจากชั้นเรียน	3.94	0.90	มาก
33.	การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้มีบุคลิกภาพที่ดี	3.81	0.85	มาก
34.	การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้มีความมั่นใจในตัวเอง	3.71	0.87	มาก
35.	การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยให้มีความกล้าแสดงออก	3.59	0.84	มาก
36.	การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	3.64	0.87	มาก
37.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้เรียนรู้ทักษะศิลปะการแสดง	3.61	0.93	มาก
38.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้เรียนรู้ทักษะด้านนาฏศิลป์ไทย	3.64	0.84	มาก
39.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้เรียนรู้ทักษะทางดนตรีไทย	3.49	0.95	มาก
40.	การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยพัฒนาความสามารถในด้านการแสดง	3.53	1.00	มาก
41.	การเข้าร่วมกิจกรรมได้เรียนรู้การแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าในการแสดง	3.84	0.86	มาก
42.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้ฝึกความมั่นใจในตนเอง	3.73	0.79	มาก
43.	การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกวินัยในการฝึกซ้อมด้วยตนเอง	3.61	0.89	มาก
44.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ฝึกความอดทนในการซ้อมการแสดง	3.45	0.95	มาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ ที่	ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง	นักศึกษา(n=171)		ระดับ แรงจูงใจ
		\bar{X}	S.D.	
45.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้ฝึกสมาธิของตนเอง	3.51	0.86	มาก
46.	การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้รับความรู้เรื่องราวของ รามเกียรติ์	3.41	0.94	มาก
รวม		3.64	0.72	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการเรียนรู้
เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจ
ในระดับมากทุกข้อ

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วม
กิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ

แรงจูงใจในการเข้าร่วม กิจกรรม	เพศชาย (n=91)			เพศหญิง(n=80)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
ด้านการอนุรักษ์และทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย	3.98	0.48	มาก	4.15	0.57	มาก
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น	3.72	0.60	มาก	3.81	0.66	มาก
ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และ การพัฒนาตนเอง	3.61	0.69	มาก	3.67	0.75	มาก
รวม	3.77	0.51	มาก	3.88	0.56	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีแรงจูงใจกับการเข้าร่วมกิจกรรม
กิจกรรมโครงการโซน โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาเพศชายและเพศ
หญิงมีแรงจูงใจระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามจำนวนปีที่กำลังศึกษา

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	1-2 ปี (n=70)			3-4 ปี (n=41)			5-6 ปี (n=27)			7-8 ปี (n=33)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย	4.02	0.73	มาก	4.07	0.80	มาก	4.00	0.66	มาก	4.15	0.66	มาก
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	3.81	0.82	มาก	3.69	0.89	มาก	3.80	0.74	มาก	3.74	0.76	มาก
ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง	3.74	0.86	มาก	3.61	0.90	มาก	3.57	0.81	มาก	3.51	0.87	มาก
รวม	3.85	0.80	มาก	3.79	0.86	มาก	3.79	0.73	มาก	3.80	0.76	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า นักศึกษาที่กำลังศึกษาปีที่ 1-2 กำลังศึกษาปีที่ 3-4 กำลังศึกษาปีที่ 5-6 และกำลังศึกษาปีที่ 7-8 มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่าทุกระดับชั้นปี มีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการฯ ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตาม ลักษณะกลุ่มตัวละครโชนของนักศึกษา

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	กลุ่มตัวอย่างพระ (n=49)			กลุ่มตัวนาง (n=61)			กลุ่มตัวยักษ์ (n=28)			กลุ่มตัวลิง (n=30)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมไทย	4.08	0.66	มาก	4.19	0.75	มาก	3.97	0.74	มาก	3.95	0.68	มาก
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	3.70	0.75	มาก	3.83	0.83	มาก	4.02	0.86	มาก	3.71	0.79	มาก
ด้านการเรียนรู้และการพัฒนา ตนเอง	3.54	0.83	มาก	3.60	0.90	มาก	3.98	0.82	มาก	3.73	0.85	มาก
รวม	3.77	0.74	มาก	3.87	0.82	มาก	3.99	0.80	มาก	3.79	0.75	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษาที่มีลักษณะกลุ่มตัวละครโชนที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่างพระ กลุ่มตัวนาง กลุ่มตัวยักษ์ และกลุ่มตัวลิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการฯ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกลักษณะกลุ่มตัวละครโชนที่ศึกษา มีแรงจูงใจในระดับมาก

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรม โครงการโซนในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	เคยมีประสบการณ์ (n=108)			ไม่เคยมีประสบการณ์ (n=59)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย	4.11	0.55	มาก	3.96	0.50	มาก
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	3.79	0.63	มาก	3.72	0.64	มาก
ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง	3.66	0.75	มาก	3.58	0.67	มาก
รวม	3.86	0.55	มาก	3.76	0.52	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษากลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ และ กลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน โดยรวมในระดับมากเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทั้งสองกลุ่ม มีแรงจูงใจในระดับมากเช่นกัน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามตัวแปร เพศ จำนวนปีที่กำลังศึกษา ลักษณะกลุ่มตัวละครโซนของนักศึกษา ประสบการณ์ด้านนาฏศิลป์ไทย ดังแสดงในตาราง 11-15

ตาราง 11 การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซนในแต่ละด้าน
และโดยรวม จำแนกตามเพศ

แรงจูงใจในการเข้าเรียน	เพศชาย(n=91)		เพศหญิง(n=80)		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมไทย	3.98	0.48	4.15	0.57	-2.18	.030
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคล อื่น	3.72	0.60	3.81	0.66	-.93	.353
ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการ พัฒนาตนเอง	3.61	0.69	3.67	0.75	-.57	.568
รวม	3.77	0.5	3.88	0.56	-1.37	.174

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงทั้งเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 12 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม
จำแนกตามจำนวนปีที่กำลังศึกษา

แรงจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	3	.428	.143	.50	.683
	ภายในกลุ่ม	167	47.670	.285		
	รวม	170	48.098			
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	.288	.096	.24	.868
	ภายในกลุ่ม	167	66.707	0.399		
	รวม	170	66.995			
ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	1.820	0.607	1.19	.315
	ภายในกลุ่ม	167	85.002	0.510		
	รวม	170	87.002			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	.240	.080	.25	.844
	ภายในกลุ่ม	167	48.784	.292		
	รวม	170	49.024			

จากตาราง 12 แสดงว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่จำนวนปีที่กำลังศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษารวมค่าแห่งในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน
ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามลักษณะกลุ่มตัวละครโซนที่ศึกษา

แรงจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	3	2.139	.731	2.55	.057
	ภายในกลุ่ม	164	45.806	.279		
	รวม	167	47.944			
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	2.568	.856	2.19	.091
	ภายในกลุ่ม	164	63.960	.390		
	รวม	167	66.528			
ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3	5.913	1.971	4.02	.009
	ภายในกลุ่ม	164	80.298	.490		
	รวม	167	86.211			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.515	.505	1.75	.158
	ภายในกลุ่ม	164	47.211	.288		
	รวม	165	48.726			

จากตาราง 13 แสดงว่านักศึกษาที่มีลักษณะกลุ่มตัวละครโซนแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมโครงการโซน โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 14 การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน
ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง จำแนกตามลักษณะกลุ่มตัวละครโซนที่ศึกษา เป็นรายคู่

ลักษณะกลุ่มตัวละคร	กลุ่มตัวพระ	กลุ่มตัวนาง	กลุ่มตัวลิง	กลุ่มตัวยักษ์	
โซนของนักศึกษา	\bar{X}	3.54	3.60	3.73	3.98
กลุ่มตัวพระ	3.54				*
กลุ่มตัวนาง	3.60				
กลุ่มตัวลิง	3.73				
กลุ่มตัวยักษ์	3.98				

จากตาราง 14 แสดงว่านักศึกษามีลักษณะของกลุ่มละครโซนที่เป็น กลุ่มตัวพระกับกลุ่มตัว
ยักษ์มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมโครงการโซน ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเองแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 15 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวม
จำแนกประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

แรงจูงใจในการเข้าเรียน	เคยมีประสบการณ์ (n=108)		ไม่เคยมีประสบการณ์ (n=59)		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมไทย	4.11	0.55	3.96	0.50	1.81	.072
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น	3.79	0.63	3.72	0.64	.66	.512
ด้านการเรียนเพื่อรู้และการ พัฒนาตนเอง	3.66	0.75	3.58	0.67	.78	.437
รวม	3.86	0.55	3.76	0.52	1.21	.230

จากตาราง 15 แสดงว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์
ไทยแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ จำนวนปีที่กำลังศึกษา ลักษณะกลุ่มตัวละครโชนที่ศึกษา และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่เป็นสมาชิกโครงการโชน ประจำปี 2553 จำนวน 171 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน คือ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และด้านการเรียนเพื่อรู้ และการพัฒนาตนเอง รวมทั้งสิ้น 46 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน วิเคราะห์โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย ใช้การทดสอบ (t-test) ส่วนตัวแปรจำนวนปีที่กำลังศึกษา และลักษณะกลุ่มตัวละครโชนที่ศึกษาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ่

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. นักศึกษาชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่กำลังศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่ลักษณะของกลุ่มตัวละครที่ศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

1. การศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

จากผลการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโซนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก โครงการโซนมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น เป็นโครงการที่มีการจัดการเรียนการสอน ด้านเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยซึ่งเป็นมรดกของชาติ อีกทั้งยังคงมีการสนับสนุนอย่างดีจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมซึ่งเป็นอีกหนึ่งพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย โดยโครงการโซนรามคำแหงเน้นการเสริมสร้างค่านิยม จิตสำนึกของความเป็นไทย เปิดโอกาสให้นักศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิตและสร้างจิตสำนึก ปลูกฝังวินัย สร้างความซื่อสัตย์และประพฤติตนให้มีคุณค่าต่อสังคม พร้อมทั้งได้พัฒนาตนเองและพัฒนาบุคลิกภาพ เพื่อเสริมสร้างให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์อีกด้วย การที่โครงการโซนมหาวิทยาลัยรามคำแหงส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการเรียนการสอน ให้แก่นักศึกษาตามความสนใจของผู้ศึกษานั้น ย่อมเป็นการสร้างทักษะ ฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพหรือความสามารถพิเศษทางด้านนาฏศิลป์ไทย พัฒนาบุคลิกภาพ และปลูกฝังความคิดที่ดีซึ่งก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน สอดคล้องกับทบทวนมหาวิทยาลัย (2540: 1) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเอง ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์โดยการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

เป็นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและรักษาซึ่งค่านิยมทางด้านศิลปวัฒนธรรมและเอกลักษณ์อันดีงาม นำความรู้ทางวิชาการและบริการไปสร้างสรรค์ และพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า และส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักศึกษา ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรงในสภาพการณ์ที่เป็นจริง มีความรับผิดชอบ รู้จักเสียสละเพื่อส่วนร่วม ฝึกการเป็นผู้นำและเป็นผู้ตามที่ดี รู้จักทำงานเป็นทีม ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักศึกษาและส่วนร่วม นอกจากนี้ยังเป็นการตอบสนองความสนใจ ความต้องการ และความถนัดของแต่ละบุคคลอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ พุทฺธ ฤทธิวิลา (2551: 6) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมนักศึกษาว่า เป็นสิ่งสำคัญยิ่งประการหนึ่งของการพัฒนานักศึกษากิจกรรมนักศึกษาเป็นจุดเชื่อมระหว่างวิชาการที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสังคมรอบข้าง กิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษาจัดให้แก่ศึกษาจึงมีส่วนหล่อหลอมให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ เช่นเดียวกับ ชาญชัย อินทรประวัติ (2533: 3-4) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนิสิตจะช่วยสร้างสรรค์ด้านการมีบุคลิกภาพและค่านิยมของการเป็นมนุษย์ที่ดี และสามารถสร้างสันติสุขและสุนทรียภาพแก่สังคมได้ นิสิตจึงรู้สึกว่าได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สถิตย แก้วบุตตา (2538: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษามีระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับงานวิจัยของ มนต์นิลสวัสดิ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นักศึกษามีระดับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในระดับมาก อาจเนื่องมาจากการที่นักศึกษาเป็นผู้สนใจเข้าร่วมโครงการโดยโครงการสร้างความภาคภูมิใจ ถือเป็นประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยและทางวิชาชีพที่ดี ซึ่งในการจัดโครงการนี้สามารถส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาเกิดความตระหนักถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ยังเป็นการเผยแพร่ สืบสานศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทยสู่สาธารณชน ดังพระราชโองการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2552: ออนไลน์) ในพระราชพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2537 ณ หอประชุม มหาวิทยาลัยศิลปากร รัชทายาทพระความว่า "งานด้านการศึกษา ศิลปะ และวัฒนธรรมนั้น เป็นงานสร้างสรรค์ความเจริญทางปัญญาและจิตใจ ซึ่งเป็นทั้งต้นเหตุทั้งองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ของความเจริญด้านอื่นๆ ทั้งหมด และเป็นปัจจัยที่ช่วยให้เรารักษาและดำรงความเป็นไทยไว้ได้สืบไป ทุกคนจึงต้องทำความเข้าใจในความสำคัญข้อนี้ให้ถ่องแท้ และต้องสำนึกตระหนักในหน้าที่ ในความผูกพันอันมีอยู่ต่อบ้านเมืองและสังคม แล้วเพียรพยายามปฏิบัติงานของตนด้วยความตั้งใจ จริงจังและด้วยความรับผิดชอบอย่างสูง เพื่อให้งานที่ทำงานเกิดผลเป็นประโยชน์ เป็นความเจริญมั่นคงแก่ประเทศชาติอย่างแท้จริง" สอดคล้องกับ วัลลภา เทพ

หัสติน ฌ อยุธยา (2538: 151) กล่าวไว้ว่ากิจกรรมศิลปวัฒนธรรม เป็นการพัฒนานักศึกษามีความเป็นไทย รู้จักภาคภูมิใจในควมมีเอกลักษณ์ของชาติ ชื่นชมศิลปวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี ดนตรี นาฏศิลป์ไทย และพัฒนานักศึกษาให้มีบุคลิกภาพ มีความสามัคคี มีความประพฤติที่ดีงามสอดคล้องกับลักษณะวัฒนธรรมของคนไทย และเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ เป็นที่ต้องการของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรรข ศิริ (2536: 116) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาและความต้องการของ นักศึกษาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นักศึกษามีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับ วรรณญา เทศนา (2547: 61) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในด้านคุณค่าทางศิลปะ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับ นพคุณ สุตประเสริฐ (2552: 60) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในด้านคุณค่าทางศิลปะ ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก

1.2 ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาในวัยนี้เป็นวัยที่มีความต้องการ อยากรู้ อยากเห็น สนใจในสิ่งแปลกใหม่ ต้องการเป็นที่ยอมรับจากผู้อื่นและสังคม การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้นักศึกษาได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม อีกทั้งโครงการโชนส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา ด้วยการจัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่มลักษณะของตัวละคร จึงทำให้นักศึกษาเกิดความรักความผูกพันต่อมหาวิทยาลัย หรือนักศึกษาต่างคณะ รุ่นพี่รุ่นน้อง ครูผู้สอน และมีความภาคภูมิใจในการเป็นสมาชิกโครงการโชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตลอดจนการส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ ดังที่ มอร์แกน และคิง (Morgan; & King. 1966: 281) ได้กล่าวว่า มนุษย์จำเป็นต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นนอกเหนือจากพ่อแม่พี่น้อง ความผูกพันกันนั้นทำให้เกิดความพึงพอใจและสบายใจในการที่จะอยู่ร่วมกันหรือทำงานเกี่ยวข้องกัน เพื่อสนองความต้องการต่างๆ นอกจากนี้ ทบวงมหาวิทยาลัย (2542: 8) ยังกล่าวไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตัวนิสิต นักศึกษา ให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิตนักศึกษา ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งเสริมค่านิยมด้านความร่วมมือ สามัคคี รับผิดชอบและเสียสละเพื่อส่วนรวม ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี และเผยแพร่ชื่อเสียงเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับ วัลลภา เทพหัสติน ฌ อยุธยา (2538: 59) กล่าวไว้ว่า กิจกรรมนิสิตส่งเสริมให้นิสิตแต่ละคนรู้จักตนเองมากขึ้น โดยการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตต่างๆ อันเป็นผลให้แต่ละคนสามารถพัฒนาการเรียนวิชาการ สังคม ร่างกาย จิตใจ บุคลิกภาพ และเปิดโอกาสให้นิสิตมีประสบการณ์ด้าน

การทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเสนอความคิดเห็นกล้าแสดงออก รู้จักฝึกการทำงานอย่างมีระบบ ตลอดจนการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ นิชาพัชร์ วงศ์สุวรรณ (2553: 54) ที่ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ด้านกิจกรรมนักศึกษาสัมพันธ์ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ หวันวงศ์แก่นท้าว (2548: 81) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ด้านส่งเสริมความสามัคคีและความสัมพันธ์ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง พบว่า ที่นักศึกษามีแรงจูงใจในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โครงการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนและดำเนินกิจกรรมให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย ดนตรีไทย และการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อที่จะเป็นบัณฑิตที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตใจ ซึ่งกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ที่ส่งเสริมให้นักศึกษากล้าแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ อาทิเช่น การนั่ง การยืน การเดิน การแสดงความเคารพ รวมทั้งมารยาทการอยู่ในสังคม การฝึกเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักการอ่อนน้อมถ่อมตน ทำให้นักศึกษาเกิดการสั่งสมพฤติกรรมต่างๆ จนกลายเป็นบุคลิกภาพที่มีอัตลักษณ์ที่ดี ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (2546: 3) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจะช่วยให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น รู้จักการเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี เกิดความมั่นใจในตนเอง ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักการแก้ไขเฉพาะหน้า การควบคุมอารมณ์ การเข้าถึงชุมชน และช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ วิมลศรี อุปมัย (2524: 2) กล่าวว่า การฝึกนาฏศิลป์ เป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาคนให้สมบูรณ์ทั้ง 4 ด้าน คือ ร่างกาย จิตใจ สังคม และทัศนคติ ผู้ที่มีส่วนร่วมในการแสดงกิจกรรมนาฏศิลป์ นอกจากจะมีความรู้ความเข้าใจ และได้ฝึกทักษะตามความสามารถของตนแล้ว ยังทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุนทรียในความงามอันเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ พวงทอง วุฒิเดช (2542: 28) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเนื่องจากต้องการพัฒนาตัวเองให้ความรอบรู้ รอบคอบ มีความอดทน มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัยและแบบแผนอันดีงาม เพิ่มพูนประสบการณ์ด้านความคิด สร้างจิตสำนึกที่ถูกต้องดีงาม ตลอดจนปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และเสริมสร้างบุคลิกภาพให้แข็งแรง สมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเองและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงที่เข้าร่วมโครงการฯ มีวุฒิภาวะ คุณวุฒิ วัยวุฒิใกล้เคียงกัน และมีความสนใจในด้านศิลปะนาฏศิลป์ไทยเหมือนกันและอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ซึ่งเมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรม จึงมีแนวความคิดที่สอดคล้องกัน ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวอาจเกิดจากการสนทนาพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกลุ่มเพื่อนและเมื่อมีกิจกรรมการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ไทยร่วมกัน มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะความรู้ที่ได้ศึกษามาจนเกิดความชำนาญ มีประสบการณ์ที่ดี และได้เรียนรู้ในการปฏิบัติงานในกิจกรรม งานแสดงต่างๆ ที่ต้องกระทำร่วมกัน จึงส่งผลให้นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเองและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ดังที่ สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538: 78-80) กล่าวว่า การที่นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากการอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะเดียวกัน ย่อมส่งผลต่อความคิด ค่านิยม ความเชื่อ และพฤติกรรมของนักศึกษา ทำให้นักศึกษามีทัศนคติหรือความคิดที่คล้ายกัน สอดคล้องกับ สุรางค์ โค้วตระกูล (2533: 106) ที่กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นสิ่งที่สังคมคาดหวังไว้ แต่ความแตกต่างจริงมีน้อยมาก ควรคิดว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความรู้ความสามารถเท่ากัน และที่สำคัญไม่ควรคาดหวังว่าเพศใดเพศหนึ่งจะมีความสามารถโดดเด่นกว่ากัน ซึ่งสอดคล้องกับ มนัส นิลสวัสดิ์(2547: 76) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทั้งชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตไม่แตกต่างกัน ทำนองเดียวกับงานวิจัยของ วรัญญา เทศนา (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน รวมทั้งหวั่น วงศ์แก่นท้าว (2548: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิง มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโซน ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาชายและหญิง มีความกล้าแสดงออกและการถ่ายทอดเพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปนาฏศิลป์ไทยแตกต่างกัน เนื่องจากการเรียนการสอนของกิจกรรมโครงการโซนต้องอาศัยความสนใจ ใฝ่รู้ อดทน ฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดทักษะในการแสดงนาฏศิลป์ไทยแก่ตนเองมากที่สุด

ตามความมุ่งหวังในการเรียนของนักศึกษา โดยนักศึกษาชายและหญิงอาจมีความมุ่งหวังต่างกัน เพราะการเรียนในสาขาศรีนาฏศิลป์ไทย เพศหญิงต้องแสดงออกในการแสดงที่สื่อถึงความอ่อนช้อย สวยงาม มีลีลาที่งดงาม ส่วนการแสดงของเพศชายที่ต้องใช้พลังกำลังในแสดงถึงความแข็งแรง ว่องไว อาทิเช่น ตัวละครพระ ตัวละครยักษ์และตัวละครลิง โดยศาสตร์การเรียนการสอนจึงมีความแตกต่างกัน ทั้งกระบวนการท่ารำ เพลงที่ใช้ ทักษะการใช้ร่างกาย หลักสูตรและครูผู้สอน โดยการเรียนการสอนทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะ ความคิด ประสบการณ์ จึงอาจจะส่งผลให้โอกาสนักศึกษาชายและหญิงมีแรงจูงใจด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ในการแสดงเพื่อเผยแพร่ศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทยต่อสังคมแตกต่างกัน ดังที่ กันยา สุวรรณแสง (2538: 75) กล่าวว่า เพศหญิงมีความสุภาพ เก็บตัว ควบคุมจริตกิริยา ได้ดีกว่าเพศชายทั่วไป ทั้งนี้ก็อาจมีกรณีพิเศษเป็นส่วนน้อยที่หญิงประพฤติเยี่ยงชาย หรือชายประพฤติเยี่ยงหญิง เหตุที่ความผิดแผกทางสังคมระหว่างสองเพศนี้มีขึ้นก็เนื่องด้วยวัฒนธรรมของสังคมเป็นไปอย่างนั้น เช่นในสังคมไทยที่คาดหวังและต้องการให้เพศหญิงเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ประพฤติโลดโผน มีระเบียบเรียบร้อย ท่าที่อ่อนช้อย ละมุนละไม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาวนา ใจประสาธ (2534: 101) ที่ได้ศึกษาเรื่องการดำรงชีวิตของนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษาหญิงมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมด้านการเข้าร่วมกิจกรรมศิลปวัฒนธรรมสูงกว่านักศึกษาชาย

3. นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่กำลังศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้ากิจกรรมโครงการของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนในกิจกรรมโครงการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เน้นให้นักศึกษาเป็นผู้สืบทอด อนุรักษ์ สร้างสรรค์ ถ่ายทอด และพัฒนาให้เป็นผู้มีทักษะ พรสวรรค์ พร้อมทั้งเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย ซึ่งนักศึกษาไม่ว่าจะศึกษาปีที่เท่าไร ต่างก็มีความสนใจ มุ่งมั่น ตั้งใจ เรียนรู้และกล้าแสดงออกซึ่งความสามารถของตนเอง และเมื่อนักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมและร่วมแสดงนาฏศิลป์ร่วมกัน ก็ต้องผ่านการฝึกฝน ซักซ้อมให้เกิดทักษะ ความชำนาญ และเกิดประสบการณ์ที่ดีโดยเรียนรู้ร่วมกัน และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน พร้อมทั้งสามารถแสดงความสามารถของตนเองต่อหน้าสาธารณชนและสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีอีกด้วย ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 45-46) กล่าวว่า สังคมกลุ่มเพื่อนจะทำให้ นักศึกษารู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ และกลุ่มจะสนับสนุนสนองอารมณ์ จิตใจ และความ ต้องการของนักศึกษา กลุ่มเพื่อนจะกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความคิดและประสบการณ์ใหม่ ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัย (2537: 58) กล่าวว่า กิจกรรมนิสิตช่วยให้ นิสิตได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ได้รับประสบการณ์ตรงและเพิ่มทักษะการติดต่อประสานงาน รู้จักแก้ปัญหาและมีความสามัคคีในหมู่คณะ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สัมฤทธิ์ ใจดี (2544: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องเจตคติของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาอยู่ชั้นปีต่างกันมีเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาด้านกิจกรรมวิชาการ ด้านกิจกรรมกีฬาและนันทนาการ ด้านกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และด้านกิจกรรมศิลปวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน ในขณะที่เนาวรัตน์ กังเม้ง (2543: 67) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกันมีทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกัน

4. นักศึกษาที่มีลักษณะของกลุ่มตัวละครที่ศึกษาแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการใน ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีลักษณะของกลุ่มตัวละครที่ศึกษาแบบใดก็ตามต่างก็มีความสนใจ และความต้องการที่จะเรียนรู้ พร้อมทั้งมีใจรักทางด้านนาฏศิลป์ไทย มีความรับผิดชอบ เรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคม ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักศึกษา ดังที่ สถาบันวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยรามคำแหงเฉลิมพระเกียรติ (สวธ.) (2549: 11) กล่าวไว้ในวัตถุประสงค์ของโครงการว่า เพื่อเสริมสร้างเยาวชน นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเติบโตต่อไปในสังคมได้มีโอกาสซึมซับความรู้ ความเข้าใจ และใฝ่รักนาฏศิลป์และดนตรีไทย และเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของไทย พร้อมทั้งสร้างกลุ่มความสัมพันธ์ภายในหมู่นักศึกษา ทั้งภายในคณะเดียวกัน ต่างคณะ และต่างสาขาวิทยบริการ และสร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้แก่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ หวันวงศ์แก่นท้าว (2548: 77) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมแตกต่างกัน

ส่วนด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากอุปนิสัย ความสนใจ ใฝ่รู้ของนักศึกษา และวิธีการจัดการเรียนการสอนของแต่ละกลุ่มตัวละครมีลักษณะเฉพาะ โดยแตกต่างกันในด้านทักษะ ความสามารถที่ใช้ของแต่ละตัวละครโดยแบ่งเป็น ตัวละครพระ ตัวละครนาง ตัวละครยักษ์ ตัวละครลิง ซึ่งมีส่วนทำให้นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในแตกต่างกัน กล่าวคือ ความจำเพาะของศาสตร์ในเชิงลึก โดยบริบทแล้วในการเรียนการสอนจะแยกเป็นกลุ่มตามตัวละครที่นักศึกษาสนใจและความเหมาะสมในสรีระของตนเอง ซึ่งนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมต้องรักการศึกษา รู้จักการค้นคว้าแสวงหาความรู้เพิ่มเติม มีนิสัยที่ละเอียดถี่ถ้วน มีความรอบคอบโดยต้องแสดงตามตัวละครของตนเองไม่ว่าจะเป็นท่วงท่ารำ กิริยาท่าทาง ลักษณะการแสดงออก ดังนั้นจึงต้องอาศัยความรัก ความใส่ใจใฝ่รู้เพื่อพัฒนาทักษะและบุคลิกภาพของนักศึกษา จึงทำให้แนวคิดและแรงจูงใจของกลุ่มนักศึกษาที่ศึกษาของตัวละครพระและตัวละครยักษ์แตกต่างกัน ส่งผลต่อด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนา

ตนเองแตกต่างกัน ดังที่ สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538: 122) กล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาจะทำให้ให้นักศึกษาได้ใช้พลังร่างกายและความคิด กระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ มีโอกาสพัฒนาตนเองทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ และ ย่อมไม่ได้รับผลการเรียนที่ตนเองพึงพอใจ ซึ่งเป็นกระบวนการปรับตัว จะเริ่มจากภายในจิตใจและเมื่อได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สหวรรษ ผลอรุณ (2551: 65) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะวิชาต่างกัน มีความเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและเกือบทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ ปนัดดา พวงพี (2544: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาทัศนคติต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีของนักเรียน นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียน นักศึกษาสาขาวิชาดุริยางค์สากลมีทัศนคติต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีแตกต่างจากนักเรียน นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไหน ในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่า โครงการไหนมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้จัดการเรียนการสอนและกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้กับนักศึกษาให้เลือกเรียนตามความสนใจ ใฝ่รู้ โดยการเรียนอาจารย์ผู้สอนจะมีการปรับพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทยก่อนเข้าบทเรียนทุกครั้ง และมีการทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ ทำให้นักศึกษาได้รับโอกาสในการทำกิจกรรมเหมือนกัน ไม่ว่านักศึกษาจะมีประสบการณ์นาฏศิลป์ไทยพื้นฐานเท่ากันหรือไม่ก็ตามนอกจากนี้นักศึกษาอาจมองเห็นความสำคัญของการเข้าร่วมกิจกรรมทำให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเอง ได้ส่งเสริมการเรียนรู้ ทักษะต่างๆ ทำให้มีเพื่อนมากขึ้นและได้ผ่อนคลายความตึงเครียด อีกทั้งได้ฝึกฝนความอดทนในการฝึกซ้อมและได้รับประสบการณ์ตรงจากการเข้าร่วมกิจกรรม จึงอาจทำให้นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทยต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไหนมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่แตกต่างกัน ซึ่ง วัลลภา เทพหัสติน ณ อยุธยา (2530: 150-151) ได้กล่าวว่า งานกิจกรรมนิสิตนักศึกษา จะเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกันสามารถแสดงตนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีความเข้าใจผู้อื่น รู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาสุวัฒน์ ปรีอบรัง (2548: 70) ที่ศึกษาเรื่องทัศนะของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่มีต่อการจัดดำเนินการกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตที่มีประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตต่างกันมีทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมนิสิตโดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับ สายพิณ สุดคะนึง (2536: 86) ที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า นิสิตที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตต่างกัน มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนในระดับมาก เพื่อให้นักศึกษาเห็นคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมไทยมากขึ้น โครงการโชนควรจะมีการเรียนที่เป็นภาคทฤษฎีพร้อมทั้งการสอดแทรกคุณธรรมเพื่อนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันและปลูกฝังค่านิยมที่ดี ด้วยให้นักศึกษาจัดโครงการพิเศษภายในกลุ่มของนักศึกษา ในการจัดทำกิจกรรมเพื่อสังคมในการสืบทอด ถ่ายทอดด้านศิลปวัฒนธรรมไทยต่อไป

2. ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนในระดับมาก เพื่อให้นักศึกษาได้มีทักษะในการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มหาวิทยาลัยควรจัดให้มีกิจกรรม การเรียนการสอนที่เน้นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ การติดต่อประสานงาน การเสริมสร้างทักษะทางสังคม หรือจัดโครงการที่ให้นักศึกษาได้มีโอกาสพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้บริหารของทางมหาวิทยาลัย ศิษย์เก่าในชมรม และนักศึกษาด้วยกัน ทำให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และสามารถสร้างเครือข่ายทางสังคมเพื่อใช้ในการติดต่อประสานงานกับบุคคลอื่นมากยิ่งขึ้น

3. ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนในระดับมาก แต่เนื่องจากสภาพการเปลี่ยนแปลงของความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอยู่ตลอดเวลา ผู้บริหารมหาวิทยาลัยและผู้เกี่ยวข้องในโครงการโชนควรพิจารณาให้ความสำคัญในการนำเทคโนโลยี สร้างความน่าสนใจ ทันสมัย ในการถ่ายทอดศิลปะ เช่น การจัดการเรียนการสอนผ่านสื่อที่ทันสมัย นำเสนอผลงานการแสดงนาฏศิลป์ที่สร้างสรรค์ใหม่และประสบความสำเร็จ พร้อมทั้งศิลปะด้านนาฏศิลป์และดนตรีประจำชาติของประเทศอื่นๆ โดยจะต้องเป็นกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการของนักศึกษาส่วนใหญ่เพื่อสร้างความน่าสนใจ ซึ่งจะเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมให้แก่ นักศึกษามากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงและพัฒนารูปแบบของกิจกรรมต่างๆ ให้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา

2. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหงกับการจัดดำเนินงานด้านการเรียนการสอนของโครงการ เพื่อประโยชน์ในการประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่างๆ ของโครงการ สร้างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา

3. ควรมีการศึกษำปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อการอนุรักษ์และสืบสานที่ยั่งยืนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรกช ศิริ. (2536). *การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรกช อุตตวิริยานุภาพ. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมศิลปากร. (2540). *การศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการเพิ่มประสิทธิภาพของสถาบันส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของกรมศิลปากรและการท่องเที่ยวกับการพัฒนาทางวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: บริษัทประชาชน.
- กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กิติ ตยัคคานนท์. (2533). *นักบริหารทันสมัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บัดเตอร์ฟลาย.
- กีรติ ธนะไชย. (2547). *ฉันทลักษณ์ในกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่: การสืบทอด การสร้างสรรค์ และความสัมพันธ์กับสุนทรียภาพทางวรรณศิลป์*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กันยา สุวรรณแสง. (2533). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- (2538). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.
- กฤตยาภรณ์ เจริญทรัพย์. (2547). *พฤติกรรมกรการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในรูปแบบบังคับ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โกศล มีคุณและคณะ. (2539). *การสำรวจความต้องการด้านวิชาการในงานพัฒนาบุคคลและสังคม*. เอกสารงานวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- ไขแสง ศุขะวัฒน์. (2530). *การอนุรักษ์โบราณสถานและงานสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม*. เอกสารประกอบการบรรยายสัมมนาการอนุรักษ์โบราณสถานในฐานะเป็นหลักฐานทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ.
- คณะกรรมการข้าราชการครู. (2537). *คู่มือการปฏิบัติงานการบริหารงานบุคคลสำหรับข้าราชการครู*. กรุงเทพฯ: กองตรวจสอบและทะเบียนประวัติสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู.

- จินตนา ยูนิพันธุ์; และคณะ. (2530). *การพัฒนาตนเองของพยาบาลไทย*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การบริหารพยาบาล) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬา เทียนไทย; และจินตนา ชาญชัยศิลป์. (2544). *คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชาญชัย อาจินสมอาจาร. (2535). *พฤติกรรมในองค์กร*. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์กรุงเทพ.
- (2533). การจัดกิจกรรมนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. ใน *เอกสารประกอบการเรียนวิชาการบริหารกิจการนิสิต*. 3-4.
- (2541). หัวใจของกิจการนักศึกษา. ใน *เอกสารประกอบการสัมมนากระบวนการบวบทศน์และกลยุทธ์ในการพัฒนานิสิตนักศึกษา บนเส้นทางปฏิรูปการเรียนรู้*. 27-28.
- (2545). กิจกรรมนักศึกษา เรื่องของการเล่นที่ต้องบริหารจัดการโดยผู้จริงจังและต้องทำจริงๆ ใน *เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาพัฒนาการบริหารและแนวทางส่งเสริมความก้าวหน้าบุคลากรด้านกิจการนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน*. 4-6.
- ชูชีพ อ่อมโคกสูง. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจในการเรียน*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). *การจูงใจเพื่อผลงาน*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปกร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ทบวงมหาวิทยาลัย. (2535). *ข้อมูลพื้นฐานด้านกิจกรรมนิสิตนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: กองบริการการศึกษา คณะอนุกรรมการพัฒนากิจกรรมนิสิตนักศึกษา.
- (2537). *สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษาปีงบประมาณ 2537*. กรุงเทพฯ: กองบริการการศึกษา สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- (2540). *การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาในการเข้าร่วมโครงการกิจกรรมนิสิตนักศึกษาด้านบำเพ็ญประโยชน์ปี 2538*. กรุงเทพฯ: สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- (2542). *ศตวรรษใหม่อุดมศึกษาไทย: บทเรียนจากการปฏิรูปอุดมศึกษานานาชาติ*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- (2542 ก). *สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ปีงบประมาณ 2542*. กรุงเทพฯ: กองบริการการศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- (2542 ข). *สรุปโครงการบริการสังคมและค่ายอาสาพัฒนาชนบท ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.

- ทบวงมหาวิทยาลัย. (2543 ก). *มาตรฐานกิจการนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: กองบริการการศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย
- (2543 ข). *แผนการพัฒนาศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549)*. กรุงเทพฯ. กองการบริหารการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง มหาวิทยาลัย.
- ทวิท สิงห์ปลอด. (2542). *การศึกษาศภาพความเป็นจริงและสภาพความหวังต่อการให้บริการของ บัณฑิตวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การศึกษาเพื่อพัฒนามนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ทรงจิต พูลลาภ. (2544). *การศึกษาวิจัยศักยภาพและสถานะภาพของภูมิปัญญาไทยเพื่อส่งเสริมและ สนับสนุนการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งและยั่งยืน*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิต วิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2552, จากฐานข้อมูล วิทยานิพนธ์ สวทช.
- ธัญญชนก เพ็งผา. (2548). *สภาพและความคาดหวังต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการด้าน ศิลปวัฒนธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. วิทยานิพนธ์. วศ.ม.(การจัดการ นันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธิดารัตน์ บุญนุช. (2525). *นิสิตนักศึกษา: หลักการปัญหาและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2543). *การพัฒนากิจกรรมนิสิตนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- ธาริณี สุขจิตต์. (2544). *ความคิดเห็นของนิสิตที่เป็นกรรมการบริหารชมรมต่อการได้รับประโยชน์จาก การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวม สงวนทรัพย์. (2535). *สารัตถจิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- นันทนา วงษ์อินทร์. (2543). *การพัฒนาอารมณ์, รวมบทความทางวิชาการ EQ*. กรุงเทพฯ: เดสก์ท็อป.
- เนาวรัตน์ กังเม้ง. (2543). *ทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพคุณ สุดประเสริฐ. (2552). *ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วม กิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ฝากจิต คุณารัตน์. (2545). แนวทางการพัฒนาการจัดกิจกรรมนักศึกษาตามความคิดเห็นของ
กรรมการกิจการนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การอุดมศึกษา).
ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี รามสุคร; และ จำรัส ดั่งสุวรรณ. (2545). พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ: ธารนิพนธ์.
- ปนัดดา พ่วงพี. (2544). ทักษะคิดต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีของนักเรียน นักศึกษาระดับ
นาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูงวิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การ
อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาสุวัฒน์ ปรี้อปริง. (2548). ทักษะของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่มีต่อ
การจัดดำเนินงานกิจกรรมนิสิต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พาสณา จุลรัตน์. (2548). จิตวิทยาการศึกษา: เอกสารการสอน ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิเศษ เกตุวรรณ. (2549). การอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมไทย: ศึกษาไข่มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- พิสิทธิ์ สารวิจิตร. (2525). ยุทธศาสตร์การสอนวิชาการพัฒนาตนเองและบุคลิกภาพจากระดับ
อนุบาลถึงปริญญาเอก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พงษ์เจริญการพิมพ์.
- พจมาศ กาญจนสุนทร. (2547). การศึกษาแรงจูงใจการเลือกเรียนวิชาชีพของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงเพชร วัชรอยู่. (2537). แรงจูงใจในองค์การธุรกิจ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พวงทอง วุฒิเดช. (2542). ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา. เชียงใหม่: หน่วยกิจการ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พฤษ์ เถาถวิล. (2551). บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในการดำเนินงานโครงการค่ายเรียนรู้คุณธรรมนำ
ชีวิตพอเพียงปี 2551. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- ไพฑูริย์ สิ้นลารัตน์. (2530). การอุดมศึกษากับสังคมไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ภาวนา ใจประสาธ. (2534). *การศึกษาการดำรงชีวิตของนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2547). *ระเบียบงบประมาณประจำปี*. กรุงเทพฯ: ฝ่ายองค์การ
 นักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มานพ พรหมณโชติ. (2543). *แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ระยะที่ 8 (พ.ศ.2540 - 2544)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มนัส นิลสวัสดิ์. (2547). *แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.
 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2549). *แผนแม่บทการดำเนินงานบูรณาการศิลปวัฒนธรรม พ.ศ.2548-2551*.
 กรุงเทพฯ: คณะกรรมการพัฒนาระบบบริหารการดำเนินงานบูรณาการศิลปะและวัฒนธรรม
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- (2549). *แผนปฏิบัติราชการ 4 ปี พ.ศ.2548-2551 สถาบันวัฒนธรรม มหาวิทยาลัย
 รามคำแหงเฉลิมพระเกียรติ*. กรุงเทพฯ: งานนโยบายและแผนสถาบันวัฒนธรรม
 มหาวิทยาลัยรามคำแหงเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพิน จงเจริญทรัพย์. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับ
 การพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การ
 อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). *พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน 2525*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- รงทิพย์ สุรวิชัย. (2538). *การพัฒนาบุคลากรในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
 (การบริหารการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530). *งานบุคลากรนิสิตนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการ
 อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2538). *กิจการนักศึกษายุคโลกาภิวัตน์. เอกสารทางวิชาการคณะกรรมการกิจการ
 นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงเอกชนแห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีทางการ
 การศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- (2543). *การพัฒนากิจการนิสิตนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วรรณิ มณฑารักษ์. (2534). *ความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ศิลปกรรมไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- วรรณุภา เทศนา. (2547). *ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- วารุณี ก้วยไข่มุข. (2547). *ปัญหาการบริหารงานขององค์กรกิจกรรมนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- วิบูลย์ ลีสุวรรณ. (2522). *ศิลปะชาวบ้าน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ปาณยา.*
- วิมลศรี อุปมัย. (2524). *นาฏกรรมและการละคร: หลักการบริหารและการจัดการแสดง. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูสวนสุนันทา.*
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2543). *การวิจัยศิลปะวัฒนธรรมกับการบูรณาการความรู้. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.*
- วีรวรรณ เสวตามร. (2532). *ยุทธวิธีเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: สายใจ.*
- วีรวัฒน์ ปันนิตามัย. (2542). *เชาวน์อารมณ์: EQ ดัชนีวัดความสุขและความสำเร็จของชีวิต. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.*
- วีระยุทธ พันธุสมิต. (2531). *การพัฒนาตนเองของผู้บริหารระดับกอง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สายพิน สุตคะเนิง. (2536). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สหสวรรค์ ผลอรรถ. (2551). *ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สันติ เล็กสุขุม. (2542). *วัฒนธรรมเมืองและศิลปวัฒนธรรมชุมชน ทางเลือกในการวิจัยศิลปะและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.*

- สัมฤทธิ์ ใจดี. (2544). *การศึกษาเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การวัดและประเมินผลการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- (2543). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- (2543). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- สัจจวรรณ ทรรพพสุ. (2540). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการทำวิจัยทางการศึกษาของอาจารย์ในสถาบันราชภัฏ เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สฤติย์ แก้วบุตตา. (2538). *แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2523). *การบริหารบุคคลแผนใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมพงษ์ ประทุมทอง. (2515). *กิจกรรมที่ถูกมองข้ามของนิสิต*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิทยาการศึกษา ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมหวัง ชัยเจริญคุณภรณ์. (2549). *ทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยดุสิตธานี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2552). *พระราชโองการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศิลปากร ณ มหาวิทยาลัยศิลปากร วันจันทร์ที่ 24 กรกฎาคม 2537*. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2555. จาก http://61.19.244.251/searchresult.php?quick_word=BP&quick.
- สุจริต บัวพิมพ์; ไสว ชัยรัตน์. (2536). *"บทบาทของสถาบันการศึกษากับการพัฒนาวัฒนธรรมเพื่อประชาชนและการศึกษาวัฒนธรรมในสถาบันอุดมศึกษา: ใน ประมวลบทความการบริหารวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุชา จันทระอม. (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธรรม อารีกุล. (2543). *รูปแบบและภารกิจอุดมศึกษา*. รายงานชุดแนวทางการปฏิรูปอุดมศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักโครงการปฏิรูปการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สุภัททา ปิณฑะแพทย์. (2542). *พฤติกรรมมนุษย์และการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

- สุภัททา ปิณฑะแพทย์. (2543). *พฤติกรรมมนุษย์และการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2533). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรรัตน์ จินพงษ์. (2548). *การจัดกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ตามทัศนะของนักศึกษา*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวพร ตั้งสมวรพงษ์. (2543). *รายงานการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิชญ์ รัชมีภูมิ. (2530). *ระเบียบกรมศิลปากรว่าด้วยการอนุรักษ์โบราณสถาน พ.ศ. 2528*. เอกสารประกอบการบรรยายสัมมนาการอนุรักษ์โบราณสถานในฐานะเป็นหลักฐานทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. (2538). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา: พื้นฐานและบริการนักศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2535). *ข้อมูลพื้นฐานด้านกิจกรรมนิสิตนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: ประการพริก.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2546). *คู่มือการดำเนินโครงการเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพนิสิตนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน พ.ศ. 2547*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สงวน สุทธิเลิศสกุล. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- หวัน วงศ์แก่นท้าว. (2548). *ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรัญญาภา เครื่องั่นคงภักดี. (2542). *การศึกษาความพึงพอใจของบุคลากรที่มีต่อสวัสดิการมหาวิทยาลัยรามคำแหง*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพา ชองทุมมินทร์. (2542). *เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏอุดรธานี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อารี พันธุ์มณี. (2542). *จิตวิทยาการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เลิฟ แอนด์ เฟรด.
- (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน.
- (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: โยใหม่.
- อมรา ศรีสังข์จ้ง. (2534). *การรับรู้ การเข้าร่วม และความคิดเห็นต่อกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. วิทยานิพนธ์ ศท.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.
- Ausubel, D.P. (1968). *Educational Psychology: A Cognitive View*. New York: Holt, Rinehart & Winston
- Chickering, Arthur W.; & Reiss Linda. (1993). *Education and Identity*. 2nd ed. San Francisco: Jossey-Bass Publishers.
- Cronbach, Lee Joseph. *Essential of Psychological Testing*. 3 rd ed. New York: Harper and Row.
- Ferguson, G.A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Flemming, Michel C.; & Joseph, Nellis. (1994). *Principles of Applied Statistics*. 3rd ed. London: Routledge.
- Frederick, Robert W. (1959). *The Third Curricular: Student Activities in American Education*. New York: Appleton Century Crafts, Inc.
- Good, Cater V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill.
- Herzberg, F., Bernard ; & Barbara, B. S. (1959). *The Motivation to Work*. 2nd ed. New York: John wiley and sons.
- Likert, R.A. (1932, February). Technique for the Measurement of Attitudes. *Psychological Measurement*. 140: 1-55
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and Personality*. New York: Harper and Brothers.
- McClelland.; et al. (1961). *The Achievement Motive*. New York: Appleton-Century-Crofts.
- Morgan, Clifford.; & Richard A. King (1966). *Introduction to Psychology*. New York: McGraw-Hill Book Co.
- Nurmi J.E. (1988). *How to Adolescents see their ? A Review of the Development of Future Orientation and Planning: Development Review*.

Winston, Roger B.; & Theodore K. Miller. (1994, Fall). A Model for Assessing Developmental Outcomes Related Affairs Program and Services. *NASPA Journal*. 32(1): 2-19

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/4934

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุโขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๑ พฤศจิกายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เนื่องด้วย นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แรงงูใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง” โดยมี อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนาณรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ตึกสุโขทัย ชั้น 3 เพื่อให้ นักศึกษา สมาชิกโครงการโชน ตอบแบบสอบถามแรงงูใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 170 คน ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2553 - มกราคม 2554

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-767-7878

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 4906

วันที่ 5 พฤศจิกายน 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ โขน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง” โดยมี อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนาณรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.อรรถนพ โพธิ์สุข และ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลฤดี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ โขน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 4905

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 พฤศจิกายน 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เนื่องด้วย นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม โครงการ โขน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง” โดยมี อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนามรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม โครงการ โขน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-767-7878

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

1. ชื่อ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู
สังกัด คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ชื่อ อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข
สังกัด คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ชื่อ อาจารย์ ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์
สังกัด คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม
เรื่อง
แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ในการนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมโครงการโชนของมหาวิทยาลัยให้เหมาะสมและตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามรูปแบบของ ไลเคิร์ต และในส่วนทำของข้อคำถามแต่ละด้านเป็นคำถามปลายเปิดสำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3. กรุณาตอบแบบสอบถามฉบับนี้ตามสภาพความเป็นจริง ตามความคิดเห็นของท่านและโปรดตอบข้อคำถามทุกข้อ จักเป็นพระคุณยิ่ง
ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้

นางสาวนิรัชญา หม้อกรอง
นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

เรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการขอนแก่นมหาวิทยาลัยรามคำแหงของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. จำนวนปีที่กำลังศึกษา

ปีที่ 1-2

ปีที่ 3-4

ปีที่ 5-6

ปีที่ 7-8

3. ลักษณะกลุ่มตัวละครไหนของนักศึกษา

กลุ่มตัวพระ

กลุ่มตัวนาง

กลุ่มตัวยักษ์

กลุ่มตัวลิง

4. ประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์ไทย

เคยมีประสบการณ์

ไม่เคยมีประสบการณ์

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหง

คำชี้แจง ในฐานะที่ท่านเป็นนักศึกษา ท่านคิดว่าอะไรเป็นเหตุหรือความคาดหวังที่ทำให้ท่านใช้

ตัดสินใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโครงการไขนมหวิทยาลัยรามคำแหง โปรดทำ

เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบตามความเป็นจริง

ท่านมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ ไขนมหวิทยาลัยรามคำแหงอย่างไร	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการอนุรักษ์และทำนุศิลปวัฒนธรรมไทย					
1. กิจกรรมส่งเสริมให้อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย					
2. กิจกรรมส่งเสริมให้มีค่านิยมที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรมไทย					
3. กิจกรรมส่งเสริมให้มีความรักในศิลปวัฒนธรรมไทย					
4. กิจกรรมช่วยให้ได้เรียนรู้คุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมไทย					
5. กิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้มรดกทาง					
6. กิจกรรมส่งเสริมให้ช่วยสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทย					
7. กิจกรรมช่วยให้ได้รับความรู้เรื่องศิลปวัฒนธรรมไทย					
8. กิจกรรมช่วยให้เข้าใจศิลปวัฒนธรรมไทย					
9. กิจกรรมช่วยให้เรียนรู้จารีตในการแสดงไขนและการ บรรเลงดนตรีไทย					
10. กิจกรรมทำให้อยากศึกษาการแสดงไขนต่อไป					
11. กิจกรรมช่วยให้ภาคภูมิใจในภูมิปัญญาไทยด้าน การแสดง					
12. กิจกรรมสนับสนุนการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย					
13. กิจกรรมเป็นการประชาสัมพันธ์ศิลปวัฒนธรรมไทย					
14. กิจกรรมทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของ ศิลปวัฒนธรรมไทย					
15. กิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อ ศิลปวัฒนธรรมไทย					

ท่านมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ โชนมหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างไร	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น					
16. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้พบปะเพื่อนต่างคณะและ สถาบัน					
17. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้แลกเปลี่ยนความรู้กับ เพื่อนๆ					
18. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้พบปะกับบุคลากรที่มี ชื่อเสียงด้านการแสดงโชน					
19. การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยให้เรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่น					
20. การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยให้เข้าใจการทำงาน					
21. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น					
22. การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกทักษะการพูดในสังคม					
23. การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกมารยาทในสังคม					
24. การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกการเสียสละและมีน้ำใจแก่ ผู้อื่น					
25. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้มีโอกาสพบเพื่อนใหม่					
26. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้จักการวางตัวในสังคม					
27. การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู					
28. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น					
29. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้รู้จักช่วยเหลือ แบ่งปัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งกันและกัน					
30. การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างเพื่อนในสถาบัน					

ท่านมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ โขนมหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างไร	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการเรียนเพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง					
31. การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้ความรู้นอกเหนือจาก ชั้นเรียน					
การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้มีบุคลิกภาพที่ดี					
การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้มีความมั่นใจในตนเอง					
การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยให้มีความกล้าแสดงออก					
การเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมให้ใช้เวลาว่างให้เป็น ประโยชน์					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้เรียนรู้ทักษะ ศิลปะการแสดงโขน					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้เรียนรู้ทักษะทางด้าน นาฏศิลป์ไทย					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้เรียนรู้ทักษะด้านดนตรี ไทย					
การเข้าร่วมกิจกรรมช่วยให้พัฒนาความสามารถใน การแสดง					
การเข้าร่วมกิจกรรมได้เรียนรู้การแก้สถานการณ์เฉพาะ หน้าในการแสดง					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้ฝึกความมั่นใจในตนเอง					
การเข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกวินัยในการฝึกซ้อมด้วย ตนเอง					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ฝึกความอดทนในการซ้อม การแสดง					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้ฝึกสมาธิของตนเอง					
การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้ได้รับความรู้เรื่องราว เรื่อง รามเกียรติ์					

ภาคผนวก ง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
และค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนิรัชญา หม่อมกรอง
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2528
สถานที่เกิด	จังหวัดกำแพงเพชร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 82/1 หมู่ 6 ตำบลบ้านกาศ อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	พนักงานปฏิบัติการระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ธนาคารออมสินเขตแพร่

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2549

ศศ.บ. (ศิลปกรรมศาสตร์)
จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ.ศ.2555

กศ.ม. (การอุดมศึกษา)
จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

